உ

சிவமயம்

திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார்

சிவஞானபோதம்

(உரையுடன்)

ஸ்ரீ மெய்கண்டார் ஸ்ரீ அருள்நந்தி சிவம் ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்தர் ஸ்ரீ உமாபதி சிவம்

தருமை ஆதீனம்

2010

வெளியீடு எண். 1057

உ

குருபாதம்

திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார்
சிவஞானபோதம்

(கா.சு.பிள்ளை உரையுடன்)

இச்சாத்திர நூல்கள்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம்

26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவுளப்பாங்கின்வண்ணம்

ஆவணி மூல விழா மலராக

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகத்தில்

வெளியிடப்பெற்றது.

தருமையாதீனம்
19-08-2010

முதலாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2010 - 1000 பிரதிகள்

புத்தகம் வேண்டுவோர் அழைக்க
[illegible] ட்டம்

அடக்கவிலை : ரூ. 24.00

பாரதி டிஜிட்டல் பிரிண்டர்ஸ்,
மயிலாடுதுறை ☎ 220640

கல்லூரியைப் புரந்தருளும்

தருமை ஆதீனம் இருபத்தாறாவது குருமகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

உள்ளுறை

உ

குருபாதம்

குரு வணக்கம்

******

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞாம்

பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்

கண்டவர்இ தயகமல முகைக ளெல்லாங்

கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்

விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணை மேவும்

மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்

புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்

பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வோம்.

முன்னுரை

"உந்தி களிறே உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்த அருள்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்பம் உற்று"

முப்பொருள்களின் இயல்பைத் தெள்ளத்தெளிவாக உள்ளவாறு உணர்த்துவன மெய்கண்ட சாத்திரங்கள். அவை பதினான்கு. அப்பதினான்கினுள் முதலில் அமைந்துள்ள மூன்று நூல்கள் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம் என்பதை மேற்காணும் வெண்பா மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்நூல்கள் சாத்திரக் கருத்துக்களை இனிது விளக்குகின்றன.

திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனாரால் இயற்றப்பட்ட திருவுந்தியார் 45 பாக்களில் சாத்திரக் கருத்துகளை இனிது விளக்குகின்றது. இவ்வாசிரியரின் சீடர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் தம் ஆசிரியர் எழுதிய திருவுந்தியாருக்கு விளக்கமாகத் திருக்களிற்றுப் படியாரை இயற்றியுள்ளார்.

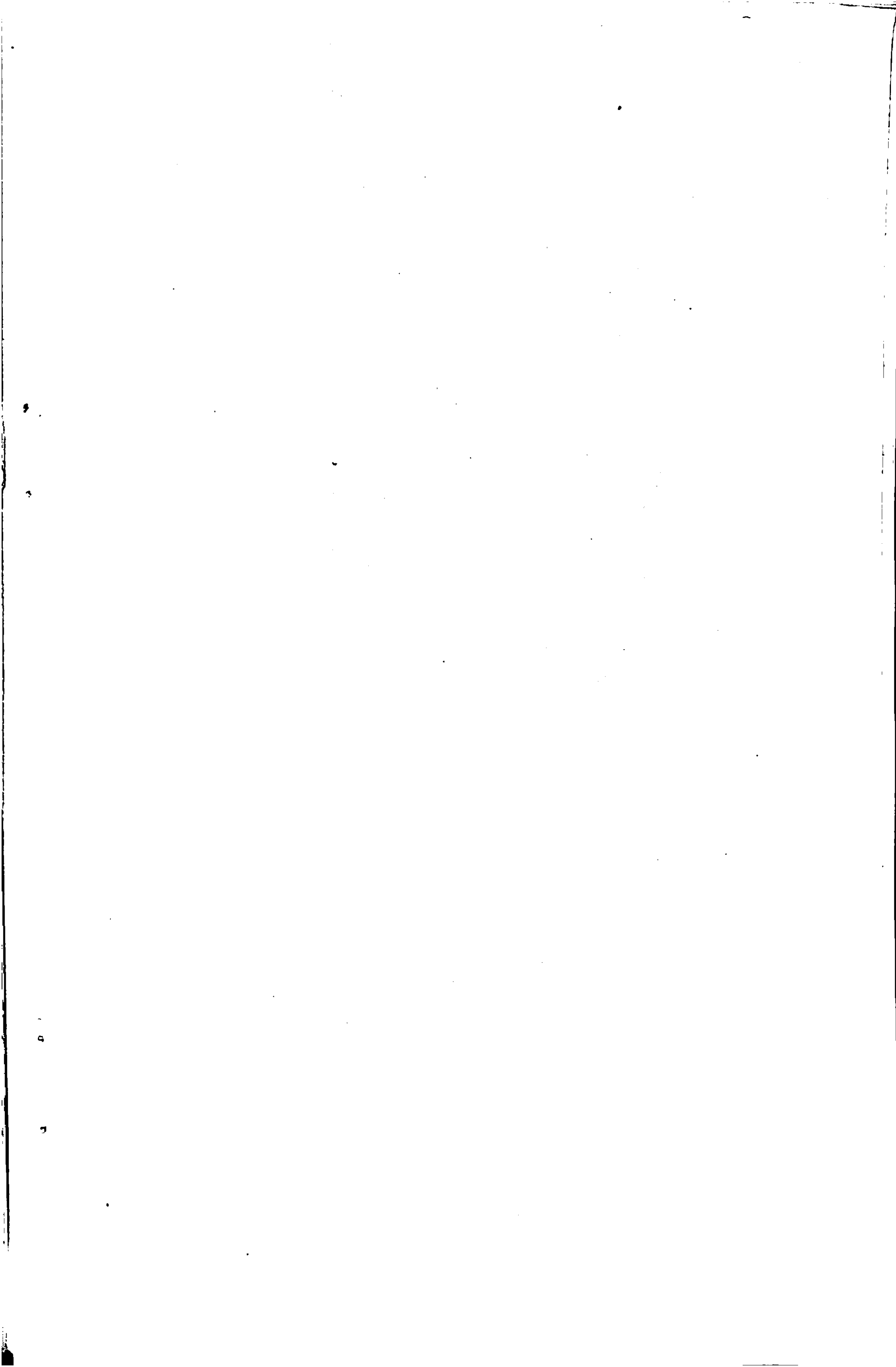
தில்லையில் எழுந்தருளியிருந்து அதிபக்குவர்க்கு விளக்க திருக்களிற்றுபடியாரை எழுதி, பின் உலகம் இந்நூலால் பயன்பெற வேண்டும் என்ற கருணையோடு தில்லை நடராஜப் பெருமான் சந்நிதியில் திருக்களிற்றுப் படியில் வைத்தார். கல்யானை உயிர்த்து எழுந்து அந்நூலைத் துதிக்கையால் எடுத்து நடராஜப்பெருமான் திருவடியில் சார்த்தியது. அந்நூலின் பெருமையை வியந்து உணர்ந்து எல்லோரும் திருக்ளிற்றுப்படியார் என்றே வழங்குவராயினர்.

சைவ சித்தாந்த நூல்களின் முடிமணியாக விளங்குவது மெய்கண்ட தேவநாயனார் அருளிய சிவஞானபோதம். "மெய்கண்டான் நூல் சென்னியிற்கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கலுற்றாம்" என்பது அருணந்திதேவ நாயனாரின் வாக்கு. இச்சிவஞான போதத்தின் செம்பொருளைச் சைவர்கள் மட்டுமின்றி மெய்ப் பொருளை அறிய விழையும் உலகமாந்தர்கள் அனைவருமே அறிந்து உணரவேண்டுவது இன்றியமையாதது. செய்யுள் வடிவில் அமைந்த இந்நூலுக்கு விளக்கமாக அமைந்தது சிவஞான சித்தியார் ஆகும்.

இத்தகைய சிறப்புடைய இம்மூன்று நூல்களையும் **தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்** திருவுளபாங்கின் வண்ணம் முன்பு தனித்தனியாக வெளியிடப்பெற்றதை இப்போது ஒன்றாக இணைத்து ஆவணி மூல விழா மலராக வெளிவருகின்றது. இந்நூலினை தமிழ்கூறும் நல்லுலகமும், சித்தாந்த சைவச் செந்நெறி உலகமும் பெற்று பயன்பெறுவதாக.

இங்ஙனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின்
உத்திரவுப்படி
முனைவர். **மௌன குமாரசாமித் தம்பிரான்**
மௌன மடம் கட்டளை விசாரணை,
திருச்சிராப்பள்ளி

தருமை ஆதீனக் குருமுதல்வர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

குருபாதம்

தருமை ஆதீனத்தை நிறுவியருளிய

ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் அருள் வரலாறு

சீரணியும் நுதலின்விழி மழுமான் நாகம்
திருந்தும்எரி பொருநதுவிடம் தெரிந்தி டாமல்
தாரணி அன்பயைன அவர்போல் வந்த
சைவசிகா மணிஎவர்க்கும் தலைவன் எங்கோன்
காரணியும் நெடிய சொழிற கமலை வேந்தன்.
கருணைமழை பொழியும்இரு கடைக்க ணாளன்
பாரணியும் ஞானசம் பந்தன் எந்தை
பரமன் இரு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம்.

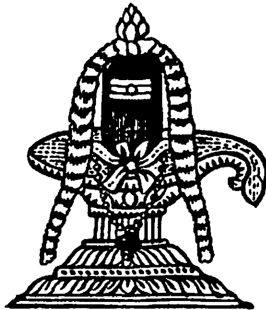
- ஸ்ரீ சம்பந்தசரணாலயர்

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் கார்காத்த வேளாளர் குலத்தில் சுப்பிரமணியப் பிள்ளைக்கும் மீனாட்சியம்மைக்கும் அருந்தவ மகவாக அவதரித்தார் குருஞானசம்பந்தர். மதுரையம்பதிக்குத் தம் பெற்றோருடன் சென்று குலதெய்வமாகிய ஸ்ரீ சொக்கநாதரை வழிபட்டார்; திருவருளால், பொற்றாமரைக் குளத்தில் ஈசானமூலையில் பெட்டகக் கோயிலுடன் சொக்கநாதர் கண்ணுக்கினிய பொருளாகக் கைவரப் பெற்றார்; சொக்கேசன் அருளியபடி திருவாரூர் சென்று ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச தேசிகரை வணங்கிச் சிவஞான உபதேசம் பெற்றார்; சொக்கநாதர் பூசையும், எழுந்தருளச் செய்து கொடுக்கப்பெற்றார். குருவாணைப் படித் தருமபுரத்தில் அமர்ந்து பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்தார். தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சொக்கநாதர் மீது சொக்கநாத வெண்பாப்பாடித்

துதித்தார். சிவ்போகசாரம், முத்தி நிச்சயம், சொக்கநாதக் கலித்துறை, ஞானப்பிரகாசமாலை சோடசகலாப் பிராசாதசட்கம், திரிபதார்த்தரூபாதி தசகாரிய அகவல், நவரத்தினமாலை ஆகிய நூல்களையும் அருளி சைவசித்தாந்த நெறியைப் பரவச்செய்தார்.

இவ்வாறு பல்லாண்டுக்காலம் ஞான அரசாட்சி புரிந்து சிவலிங்கத் திருவுருவின் கீழ் சீவசமாதி கூடினார் ஸ்ரீகுருஞான சம்பந்தர். அவர் சீவசமாதி கூடிய குருமூர்த்தமே தற்பொழுது ஞானாம்பிகை உடனாகிய ஸ்ரீ ஞானபுரீசுவரர் திருக்கோயிலாக விளங்கி வருகிறது. கி.பி. 16ம் ஆம் நூற்றுண்டில் ஸ்ரீகுருஞான சம்பந்தரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற இத்தருமையாதீனத் திருமடம் மொழித் தொண்டும், சமயத் தொண்டும், சமூகத் தொண்டும் ஒல்லும் வகையெல்லாம் ஆற்றி வருகின்றது. ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்தரது பரம்பரையில் தற்பொழுது 26 ஆவது குருமகா சந்நிதானமாக எழுந்தருளியிருப்பவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் ஆவார்கள்.

❄❄❄❄❄❄❄

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார் அருளிச்செய்த

திரு உந்தியார்

அகளமாய் யாரும் அறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற. 1

இயல்பாகவே மலமற்றதாய். யாரும் அறிதற்கரியதொரு பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான், தவமுதிர்ச்சியால் பக்குவமடைந்த உயிர்களுக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு ஆசிரியனாய்த் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளிவந்து பரஞானத்தைக் கொடுத்து அவைகளைத் தன் தன்மை எய்தும்படி செய்தருளுவன்.

பழக்கந் தவிரப் பழகுவ தன்றி
உழப்புவ தென்பெணே உந்தீபற
ஒருபொரு ளாலேயென் றுந்தீபற. 2

திருவடிப்பேரறிவு பெற்ற பின்னும் நெடுநாட் பழகிய பழக்கத்தால் ஏற்படும் மல வாசனையை, ஒப்பற்ற திருவருள் வயமாய் நின்று ஒழிக்கப் பழகுதல் வேண்டும்.

கண்டத்தைக் கொண்டு கருமம் முடித்தவர்
பிண்டத்தில் வாராரென் றுந்தீபற
பிறப்பிறப் பில்லையென் றுந்தீபற 3

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நல்கிய ஞானத்தைக் கொண்டு, நிட்டைநிலை கைகூடப் பெற்றவர் மீண்டும் பிறவார் என்றறிக.

இங்ங னிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்ங னிருந்ததென் றுந்தீபற
அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற. 4

சிவானந்தமானது இவ்வாறிருந்ததென்று சொல்ல முடியாது: ஏனெனில், அது சுட்டறிவினால் அறியத்தக்க தன்று.

ஏகனு மாகி அனேகனு மானவன்
நாதனு மானானென் றுந்தீபற
நம்மையே ஆண்டானென் றுந்தீபற. 5

ஒரே பரம்பொருளாகிய பெருமான் பல்லுயிருக்கும் உயிராய் நின்றும் ஐந்தொழில் நடாத்தியும் தலைவனாய் நிற்கின்றனன். அவனே நமது ஆண்டவன்.

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்நாதன்
தன்செயல் தானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற. 6

நம் செயலென்பதும் நாமென்பதும் அற்றபின் எல்லாச் செயலும் இறைவன் செயலென்பது விளங்கும். அவன் தன்னையே நமக்குத் தந்தானென்று மகிழ்வோமாக.

உள்ளம் உருகில் உடனாவர் அல்லது
தெள்ள அரியரென் றுந்தீபற
சிற்பரச் செல்வரென் றுந்தீபற. 7

உள்ளம் உருகினாற்றான் அவர் உடனிற்பது விளங்கும்: அல்லாத இடத்து அவரைத் தெளிந்தறிதல் இயலாது: அவர் கரணாங்கடந்த மேலான ஞானச் செல்வரென்றறிக.

ஆதாரத் தாலே நிராதரராத் தேசென்று
மீதானத் தேசெல்க உந்தீபற
விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற. 8

சுட்டியறியும் ஆறு ஆதாரங்களில் அவனை வழிபட்டு யோக சமாதி யடைந்தபின் சுட்டற்ற மேலிடத்தே செல்க: அதுதான் பாசமற்ற பெருமானுக்கு இடம் என்று அறிக.

ஆக்கில்அங் கேயுண்டாய் அல்லதங் கில்லையாய்ப்
பார்க்கிற் பரமதன் றுந்தீபற
பாவனைக் கெய்தாதென் றுந்தீபற. 9

நினைத்தபோது தோன்றியும் நினையாதபோது தோன்றாமலும் இறைவன் இருக்கப்பெறும் நிலை. மேலான ஞானநிலையன்று, அது பாவனை நிலை. அந்நிலைக்கு அப்பாற்பட்டவன் கடவுள் என்றறிக.

அஞ்சேஅஞ் சாக அறிவே அறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
துய்ய பொருளீதென் றுந்தீபற. 10

ஐந்தெழுத்தின் வைத்து இறைவனை வழிபடும் ஞான முறையைப் பின்பற்றித் தனது அறிவைச் சிவஞானத்தோடு இரண்டறத் தொடர்பு படுத்தித் தூய அறிவுடைய் முதல்வனைக் காண்க.

தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பரம்
நோக்கிற் குறையுமென் றுந்தீபற
நோக்காமல் நோக்கவென் றுந்தீபற. 11

உலக அறிவோடு கலந்தும் கலவாது நின்ற கடவுள். ஆராய்ச்சியறிவிற்கும் புலனாகான்; சுட்டறிவால் பாராமல் திருவருட் கண்ணால் அவனைப் பார்த்தல் வேண்டும்.

மூலை யிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்தில் தலைவரென் றுந்தீபற. 12

மூலையாகிய உடம்பினிலிருந்தவரை அருள் வெளியாகிய முற்றத்தில் விட்டவர் எப்பொருளிலும் பெரிய இறைவரென்றுணர்க. தவத்திற்குத் தக்க பயனளிக்கும் தலைவர் இவரே என்றுணர்க.

ஒட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற் றிடஞ்சிவம் உந்தீபற
தேடும் இடமதன் றுந்தீபற. 13

போக்குவரவின்றி ஒழிவற நிறைந்த ஞானமாகிய ஊரினையடைந்து. ஆராய்ச்சி ஒழிந்து நிற்கும் நிலையில் சிவம் விளங்கும். அந்நிலையில் ஆராய்ச்சி நிகழ இடம் இல்லை.

கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி யெழுப்பி
உடந்தை யுடனேநின் றுந்தீபற
உன்னையே கண்டதென் றுந்தீபற. 14

பாசத்தோடு கூடியிருந்த காலத்தில் மறைந்து கிடந்த அருட்சத்தியை. உன்னை ஆட்கொள்ளும்படி செய்யும் தீக்கையினாலே, ஆசிரியர் விளக்கியவுடன் அச்சத்தியோடு உடனாய் நின்று அருள்வழி ஒழுகுக.

பற்றை அறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றில் அப்
பற்றை அறுப்பரென் றுந்தீபற
பாவிக்க வாராரென் றுந்தீபற. 15

எல்லாவகை உலகப் பற்றுக்களையும் அறுக்கவல்ல திருவருட்பற்றினைப் பற்றினால், அத்திருவருள் பிற பற்றுக்களை ஒழிக்கும். அங்ஙனம் பற்றொழியாது பாவிப்பதனால் இறைவன் வெளிப்படான்.

உழவா துணர்கின்ற யோகிகள் ஒன்றோடுந்
தழுவாமல் நிற்பரென் றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோல் உந்தீபற. 16

உலகப் பற்றிலழுந்தாது மெய்ப்பொருளை உணர்கின்ற யோகிகள். தொங்குகின்ற மணியின் நாவைப்போல ஒன்றினும் பற்றாமல் அசைவற நிற்பர்.

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழி யேசென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற. 17

உள்ளத்துள்ளே இறைவரை நினைந்து அசைவற நிற்கும் யோகிகட்குத் திருச்சிலம்போசையாகிய நாத தத்துவம் தோன்றும். அதன் வழியே சென்று ஐந்தொழிலை நடாத்தும் இறைவனைக் கண்டு வணங்குக. அங்கிருந்து பிறழாமல் நேர்பட ஒழுகுக.

மருளுந் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண்
அருளை மறவாதே உந்தீபற
அதுவேயிங் குள்ளதென் றுந்தீபற. 18

இறைவன் அருளை மறவாது நிற்பின், மயக்கமும், திரிபுணர்ச்சியும்தொலையும். அவ்விருளைப்பற்றி நிற்பதொன்றே ஈண்டுச் செயற்பாலது.

கருது வதன்முன் கருத்தழி யப்பாயும்
ஒருமகள் கேள்வனென் றுந்தீபற
உன்ன அரியனென் றுந்தீபற. 19

அங்ஙனம் அருள்வழி உறைத்து நிற்பின் ஒப்பற்ற அருட்சத்தியின் கணவராகிய பெருமான் தன்னைக் கருது முன் சுட்டறிவு ஒழியும்படி அறிவிற் பதிந்து நிற்பன. அவன் பிறவழியால் நினைத்துப் பெறமுடியாதவன் என்று அறிக.

இரவு பகலில்லா இன்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற. 20

ஆணவத்தோடு கூடிய நிலையாகிய இரவும். மாயையுடன் கூடிய நிலையாகிய பகலும் இல்லாத தூய ஞானத்தோடு கூடிய இன்ப வழியிலே இடைவிடாது. வினைக்கு அஞ்சி விரைந்து சென்று பொருந்துக.

சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்(கு)
அல்லனாய் ஆனானென் றுந்தீபற
அம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற. 21

தன்னியல்பில். இறைவன் நூல்களால் பேசப்படும் பொருள்களும் பேசப்படாத பொருள்களும் அல்லாதவனாயிருந்தும், உயிர்களின் பொருட்டு அவையாய் நிற்கின்றான். அதற்குக் காரணம் அவன் கருணையாகிய சத்தியோடு கூடியிருத்தல் ஆகும்.

காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினுள்
ஆற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற
அல்லாத தல்லலேன் றுந்தீபற. 22

வெளிச்செல்லும் மூச்சுக்காற்றினை உள்ளே சென்று அடங்கும் படியாக மாற்றி, புறத்தே செல்லுங் கருத்தினைக் கருத்துக்குக் கருத்தாகிய கடவுள்பால் பதிவிப்பதே ஆற்றல் என்றறிக. பிற செயல்கள் துன்பந்தருவன ஆகும்.

கள்ளரோ டில்ல முடையார் கலந்திடில்
வெள்ள வெளியாமென் றுந்தீபற
வீடும் எளிதாமென் றுந்தீபற. 23

சிவபெருமானாகிய கள்ளரோடு உடம்பாகிய வீட்டையுடைய உயிர் கலந்துவிட்டால் அதிலுள்ள சரக்காகிய வினைகளெல்லாம் அறவே ஒழியும் வீடும் எளிதாம் என்றறிக.

எட்டுக்கொண் டார்தமைத் தொட்டுக்கொண் டேநின்றார்
விட்டார் உலகமென் றுந்தீபற
வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற. 24

ஐம்பூதமும் மதியும் கதிரவனும் உயிரும் ஆகிய திரு மேனிகள் எட்டுங்கொண்டாராகிய இறைவர் திருவடியை இடைவிடாது தொட்டுக்கொண்டே நின்றவர் உலகத்தை விட்டார் ஆவர். விட்ட இடத்தே அவர் திருவடியே வீடாமென்றறிக.

சித்தமுந் தீய கரணமுஞ் சித்திலே
ஒத்ததே ஒத்ததென் றுந்தீபற
ஒவ்வாத தொவ்வாதென் றுந்தீபற. 25

தன்னுணர்ச்சியும் கருவிகளினுணர்ச்சியும் திருவருளிலே அடங்கி ஒத்தநிலை ஏற்படுதலே வீட்டைதற்கு ஒத்த நிலை என உணர்க. ஒவ்வாத நிலை வீட்டு நெறிக்குப் பொருந்தாத நிலை என்றுணர்க.

உள்ளும் புறம்பும் நினைப்பறில் உன்னுள்ளே
மொள்ளா அமுதாமென் றுந்தீபற
முளையாது பந்தமென் றுந்தீபற. 26

அகவழிபாடும் புறவழிபாடும் ஒழிந்த அகண்ட வழிபாட்டிலே உலவாத இன்பம் உண்டென்றறிக. அந்நிலையிலே பந்தம் முளையாது.

அவிழ இருக்கும் அறிவுடன் நின்றவர்க்(கு)
அவிழும்இவ் வல்லலென் றுந்தீபற
அன்றி அவிழாதென் றுந்தீபற. 27

தன்னுணர்ச்சி நழுவிப் போதற்குரிய ஞானநெறி நின்றவர்க்குத் துன்பம் அகன்றொழியும். அல்லாதவர்க்குத் துன்பம் அகலாது.

வித்தினைத் தேடி முளையைக்கை விட்டவர்
பித்தேறி னார்களென் றுந்தீபற
பெறுவதங் கென்பெண்ணே யுந்தீபற. 28

எவற்றிற்கும் வித்தாகிய திருவருளை நாடிப் பெற்றுப் பாசமுளையைக் கை விட்டவர்கள் பேரன்பு மிகுந்தர்களாவர்கள். பேரன்பைப் பெற்றபின் பெறுதற்குரியது யாது?

சொல்லும் இடமன்று சொல்லப் புகுமிடம்
எல்லை சிவனுக்கென் றுந்தீபற
என்றால்நாம் என்செய்கோம் உந்தீபற. 29

சிவனைக் கூடுகின்ற இடம் இன்னதென்று குறித்துச் சொல்ல முடியாது. அறிவாசான் உணர்த்த உணரும் ஞானமே அவனுக்கு எல்லை. அவ்வெல்லையைக் கூடினால் யான் எனதென்னும் செருக்கு அறும்.

வீட்டில் இருக்கிலென் நாட்டிலே போகிலென்
கூட்டில்வாள் சார்த்திநின் றுந்தீபற
கூடப் படாததென் றுந்தீபற. 30

இல்லறத்திலிருக்கினும் துறவறத்தில் புகுந்து அலைந்து திரியினும் ஞானமாகிய வாளினை உயிரின் பாதுகாப்புக்குத் துணையாகக் கைகொள்க. அங்ஙனங் கொள்ளாவிடின் வீடடைய முடியாது.

சாவிபோம் மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின்(று)
ஆவி யறாதேயென் றுந்தீபற
அவ்வுரை கேளாதே உந்தீபற. 31

வீட்டினை நேராக அடைதற்குப் பயன்படாத வழி கூறும் பிற சமயங்களிற் புகுந்து நின்று உயிர்க்குறுதியை இழத்தல் கூடாது. பிறசமய உரைகளை மெய்யென்று நம்புதல் கூடாது.

துரியங் கடந்தஇத் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரந்
துரியமாய் நின்றதென் றுந்தீபற
துறந்தார் அவர்களென் றுந்தீபற. 32

உலக உணர்ச்சியும் தன்னுணர்ச்சியும் கடந்த தொண்டர்க்கு நனவிலேயே தூய மேல்நிலை உணர்ச்சி நிகழும். அவர்களே உண்மைத் துறவிகள் என்றறிக.

பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாய் அங்கே
முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற
முளையாது மாயைஎன் றுந்தீபற. 33

அத்தகைய ஞானிகட்கு ஊழினால் எய்தும் சிற்றின்பம் திருவருட் கண்ணால் உணரப்படுவதாகலின் பேரின்பமாகவே முடியும். ஆதலால் மேல் வினையின் காரியமாக வரும் உடம்பெடுத்தல் நிகழாது.

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியோ(டு)
ஓரின்பத் துள்ளானென் றுந்தீபற
உன்னையே ஆண்டானென் றுந்தீபற. 34

அவர் பேரின்பமான பெருந்தலைவியோடு கூடி ஒப்பற்ற இன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருத்தலினாலே. அதன்கண் விளங்கும் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டுப் பிற இன்பத்தை உணரார் என்றறிக.

பெண்டிர் பீடிபோல ஆண்மக்கள் பேய்போலக்
கண்டாலே கண்டாரென் றுந்தீபற
காணாதார் காணாரென்று றுந்தீபற. 35

பேய்க்கோட்பட்ட பெண்டிர்போல உயிரையும். பேய்போல நாயகனான கடவுளையும் கண்டறிந் தோர்களே கடவுளைக் கண்டவராவர். அங்ஙனம் தன்னை மறந்து திருவருட் பதிவுறாதவர்கள் குருடர்களே.

நாலாய பூதமும் நாதமும் ஒன்றிடின்
நாலாம் நிலையாமென் றுந்தீபற
நாதற் கிடமதென் றுந்தீபற. 36

உடம்பினுள் பிராணனும் நாதகலையும் கூடிச் சுழுமுனை வழியே உச்சியிற் சென்று சேரப்பெற்று அருள் வழியில் நிலையுறுவோரே நாலாம் நிலையாகிய வீட்டினை எய்துவர். அவ்வருள் வெளியே நாதனுக்கு இடமென்றறிக.

சென்ற நெறியெல்லாஞ் செந்நெறி யாம்படி
நின்ற பரிசறிந் துந்தீபற
நீசெயல் செய்யாதே உந்தீபற 37

சென்ற வழியெல்லாம் சிவன் வழி என்ற உணர்ச்சியோடு தன்செயலற்று நிற்கவேண்டும்.

பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக் குழுவதென்
அக்கொழு நீயறிந் துந்தீபற
அறிந்தறி யாவண்ணம் உந்தீபற. **38**

பொன்னினாலமைந்த கொழுவைக்கொண்டு வரகுவிளையும் நிலத்தில் உழுவதால் பயனென் அக்கொழுப்போல்வதாய் திருவருளின் தன்மையறிந்து உலகவாழ்விலே ஈடுபடாமல், சுட்டற்ற நிலையில் நிற்க வேண்டும்.

அதுஇது என்னா அனைத்தறி வாகும்
அதுஇது என்றறிந் துந்தீபற
அவிழ்ந்த சடையானென் றுந்தீபற. **39**

சுட்டியறியாது பொருள்களையெல்லாம் ஒருங் கேயறியும் பேரறிவுடைய பெருமான் உயிரோடு கலந்துநின்று உதவுகிறா னென்பதையறிந்து, அவனைச் சுட்டற்றநிலையில் நின்று அறியவேண்டுமென உணர்க.

அவனிவ னான(து) அவனருளா லல்ல(து)
இவனவ னாகானென் றுந்தீபற
என்றும் இவனேயென் றுந்தீபற. **40**

இறைவன் உயிரோடுகலந்தது தனது அருள்மிகுதியால் என்க. தன்னியல்பில் அவன் உயிரின் வேறாவனாதலின், உயிர் இறைவனாய் விடுமென்ற கருத்தை விட்டொழிக. உயிர் முத்தியை யடைந்தாலும் உயிரேயென்றறிக.

முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்(து)
அத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற
அப்பழ முண்ணாதே உந்தீபற **41**

முத்திபெறுவதற்குரிய முதன்மையுடைய உயிரின்பால் ஆணவமான மயக்கக்கொடி படர்ந்து, உடம்பாகிய பழம் பழுத்துப் பிறவி ஏற்பட்டது. அது முத்திக்குப் பகையாகலின், அப்பழத்தை நுகர்தற்கிட மில்லாதபடி திருவருளிலே உறைத்து நிற்க.

அண்ட முதலாம் அனைத்தையும் உட்கொண்டு
கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே உந்தீபற
குறைவற்ற செல்வமென் றுந்தீபற. 42

எல்லாவகைப் படைப்பையுமுள்ளடக்கிய மாயையினைப் பற்றிநில்லாதே. அதற்கு மேலான பூரணப் பொருளாகிய சிவமே பற்றத்தக்கது.

காயத்துள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ண மாட்டாதே
மாயக்கள் ளுண்டாரென் றுந்தீபற
வறட்டுப் பசுக்களென் றுந்தீபற. 43

உடம்பினுள் வாழும்போதே இறைஞானத்தின் பயனான பேரின்பத்தை நுகராது, உடம்பால் வரும் மயக்கமிக்க சிற்றின்பத்தை உண்டவர்கள் பயன்படாத உயிர்களென உணர்க.

சிந்தையி னுள்ளும்என் சென்னியி னுஞ்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற
மடவா ளுடனேயென் றுந்தீபற. 44

திருவடி சென்னிமேற் சூட்டி மெய்ஞ்ஞானம் நல்கியும், உள்ளத்தாமரையில் ஞானபூசையேற்றும் என்னை ஆட்கொள்ள வந்தவர் தமது திருவருட் சத்தியோடு வாழ்க.

வைய முழுவதும் மலக்கயங் கண்டிடும்
உய்யவந் தானுரை உந்தீபற
உணர்ந்தாராவர். 45

உலகினர் யாவர்க்கும் பாசநீக்கத்தைச் செய்யவல்ல உய்யவந்ததேவநாயனாரது நூலினை உணர்ந்தார் உண்மை உணர்ந்தாராவர்.

திருவுந்தியார் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்

திருக்களிற்றுப்படியார்

பாடல் மற்றும் உரைநடை

அம்மையப்ப ரேஉலகுக் கம்மையப்பர் என்றறிக
அம்மையப்பர் அப்பரிசே வந்தளிப்பர் - அம்மையப்பர்
எல்லா உலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும்
அல்லார்போல் நிற்பார் அவர். 1

சத்தி, சிவம் என இரு தன்மையுடைய ஒருவரே உலகுக்குத் தாயுந் தந்தையுமாவர். அவர் தமது அருட்சக்தியுடன் தோன்றிப் பக்குவப்பட்ட உயிர்கட்கு அருள்புரிவார். எல்லா உலகங்களுக்கும் அப்பாற் பட்டவராதலின் உயிர்களெல்லாம் தமது முயற்சியாலே அறியக்கூடாதவர், அப்பாற்பட்டாலும் உலகங்களிற் கலந்து அவற்றிற்றுடக்குறாது நிற்பர்

தம்மில் தலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டுத்
தம்மில் தலைப்படுதல் தாமுணரின் - தம்மில்
நிலைப்படுவர் ஓரிருவர் நீக்கிநிலை யாக்கித்
தலைப்படுவர் தாம்அத் தலை. 2

தம்மை யுய்விப்பான் எழுந்தருளிய அறிவாசான் சொல் வழி நின்று, தம்மறிவிலே சிவம் விளங்குவதையுணர்ந்தவர் தலைவனையும் தம்மையுமுணர்வர். அவர் தம்மை மறந்து தலைவனோடு பொருந்திநிற்பின், தலைவன் தன்மையையடைவர்.

என்னறிவு சென்றளவில் யானின்று அறிந்தபடி
என்னறிவி லாரறிக என்றொருவன் - சொன்னபடி
சொல்லக்கேள் என்றொருவன் சொன்னான் எனக்கதனைச்
சொல்லக்கேள் யானுனக்கச் சொல். 3

ஒரு பேராசிரியர் தன்பால் ஞானநூல் கேட்கவந்த மாணவர்களை நோக்கி, எனது பசுபோதங்கெட்டச் சிவா நுபூதி நிலையில் நான் தெரிந்தபடி செருக்கற்ற நீங்கள் கேட்பீர்களாக என்று உபதேசஞ்செய்த நூலினைக் கேட்ட எனது ஆசிரியர் எனக்குச் சொன்னப்படியே நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ அதனைக் கேட்பாயாக. (திருவியலூர் உய்யவந்ததேவநாயனார்பால் உபதேசம் பெற்ற ஆளுடைய தேவ நாயனார் தமக்கு உபதேசித்ததை இந்நூலூாசிரியர் தமது மாணவருக்கு அறிவுறுத்துவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.)

அகளமய மாய்நின்ற அம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போல்உலகில் தங்கி - நிகளமாம்
ஆணவ மூல மலம்அகல ஆண்டனன்கண்
மாணவக என்னுடனாய் வந்து. 4

பரஞானமாகிய அருள்வெளியிலே நின்று பக்குவம் அடைந்த உயிர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் கூத்தப்பிரான், என்னைப் பந்தப்படுத்தும் ஆணவமாகிய மூலமலம் என்னை விட்டொழியும்படி, அநாதியே உயிர்க்குயிராய் நின்று உண்மை அறிவத்தருளி, பக்குவ காலத்திலே ஆசிரியனாய்த் திருவுருக் கொண்டெழுந்தருளி வந்து ஆட்கொண்டனன். மாணவனே, நீ இதை அறிவாயாக.

ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தானெங்கே
யோகங்கள் எங்கே யுணர்வெங்கே - பாகத்து
அருள்வடிவுந் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு. 5

அருள் வடிவுடைய மாதொருபாகன் அன்பர்க்குத் தோன்றி மெய்யினை அறிவுறுத்தாவிடின், சிறந்த சமய நூல்கள் எவ்வாறு உளவாகும்? ஆறுவகைப்பட்ட சமய ஒழுக்கங்கள் எவ்வாறு தோன்றும் அவற்றின் பயனான யோகமுயற்சியும் ஞானமும் எங்ஙனம் விளையும் இறைவன் இங்ஙனம் வந்து உணர்த்தாதவிடத்து அவன் பேரியல்பை யார் தானாக அறியமுடியும்?

சாத்திரத்தை ஓதினர்க்குச் சற்குருவின் றன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்க்குநலம் வந்துறுமோ - ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மை யாய்இதனைச் செப்பு. 6

மெய்ந்நூல் கற்றார்க்கு ஆசிரியன் அறிவுரை மாத்திரத்திலே உளதாகும் பெரும்பயன் விளையுமோ? கடல்நீர் குடித்தவர்க்கு விடாய் தணியாது. முகில் நீரை மொண்டு மழையாக நன்னீர் பொழிந்தால், அஃதே பயன்படும். அதுபோல அனுபவப் பயனை அறிவாசான் விளக்கினாலொழிய அறியமுடியாது.

இன்று பசுவின் மலமன்றே இவ்வுலகில்
நின்ற மலமனைத்தும் நீக்குவதிங் - கென்றால்
உருவுடையான் அன்றே உருவழியப் பாயும்
உருவருள வல்லான் உரை. 7

மலமெல்லாம் நாற்றமுடையவாயினும் புனிதமமைந்த பசுவின் மலமாகிய சாணம் பிற மலங்களனைத்தையும் நீக்கும். அதுபோல ஆசிரியனும் மக்களுள் ஒருவன் எனினும். சிவன் அவனை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதலினால், அவன் பிறவியை ஒழிக்கவல்லவன் ஆவன் என்றறிக.

கண்டத்தைக் கொண்டு கருமம் முடித்தவரே
அண்டத்தின் அப்புறத்த தென்னாதே - அண்டத்தின்
அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரறிவுஞ் சென்றறியும்
எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று. 8

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நல்கிய ஞானத்தைக் கொண்டு நிட்டைநிலை கைகூடப்பெற்றவர், இறைவனை உலகிற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று கூறாமல், உலகெங்கணும் உயிர்கள் யாவற்றினும் அவன் கலந்துநிற்கும் நிலையை அனுபவத்தாற் கண்டவராவர்.

மெய்யுணர்வுடையோர் இறைவனை அகண்டமாகக் கண்டு வழிபடுவார் என்பது கருத்து.

அன்றுமுதல் ஆரேனும் ஆளாய் உடனாகிச்
சென்றவர்க்கும் இன்னதெனச் சென்றதிலை - இன்றிதனை
யிவ்வா றிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அவ்வா றிருந்த தது. 9

அயனரி முதலிய தலைவர்களுக்கும் இறைவன்றன்மை தெரிந்ததில்லை. அவனை அனுபவத்தாலுணர்ந்தவர்க்குந் தமது அனுபவம் எவ்வாறெனத் திட்பமாகக் கூறமுடியாது. வினவுவார்க்கு அது அநுபவித்தவாறு இருந்தது என்பதே அவர்களால் கூறமுடியும்.

ஒன்றுங் குறியே குறியாத லால்அதனுக்
கொன்றுங் குறியொன் றிலாமையினால் - ஒன்றோ
டுவமிக்க லாவதுவுந் தானில்லை ஒவ்வாத்
தவமிக்கா ரேயிதற்குச் சான்று. 10

சார்ந்த பொருளில் அதுவதுவாய் நிற்குந்தன்மை உயிர்க்குளது. அத்தகைய உயிர் முடிபாகச் சாரும் தன்மையின் வைத்து இறைவன் தன்மை துணியப்படுவதன்றி உலகிலுள்ள பிற எப்பொருளில் வைத்தும் அவனை அறியமுடியாது. ஏனெனில், எப்பொருளும் இறைவனுக்கு உவமையாவதில்லை. முடிபாகச் சாருந்தன்மை தவமிக்கோர்பால் காணப்படும்.

ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர் அந்நீர்மை
மாற்றி அவ் வாற்றான் மறித்தாற்போல் - தோற்றிப்
புலன்களெனப் போதம் புறம்பொழியும் நந்தம்
மலங்களற மாற்றுவிக்கும் வந்து. 11

ஆற்றுநீர் கடல்நீரோடுகலந்தபின், மீண்டும் ஆற்றிலே எதிர்த்துவரின் அது கடல்நீரின் தன்மையுடையதாம். அதுபோலச் சிவானுபூதிமான்கள் உடலிலே தங்கினும், புலன்வசப்படார்; சிவன் வயப்பட்டிருப்பர். அன்னோர் வாயிலாக இறைவன் தமது மலங்களைக் களைந்தொழிப்பன்.

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனைஅன் றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நந்தம்
கரணம்போல் அல்லாமை காண். 12

சிவஞானிகளுக்குக் கரணங்களெல்லாம் சிவகரணமாய்த் திரிபுற்றமை, பாலைநிலம் நெய்தலாகும்படி திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியதும், அப்பர்பிரான் பாம்புவிடம் நீங்கும்படி பாடியதும், முதலைவாய்ப் பாலனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அழைத்ததும்பற்றி யுணர்ந்து கொள்க.

தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
தாங்களே சட்ட உறங்குவர்கள் - ஆங்கதுபோல்
ஐயன் அருட்டைக்கண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்ப்
பைய விளையுமெனப் பார். 13

இறைவன் குருவாகி யெழுந்தருளியாட்கொள்ளு முன்னமேயே, அருள் வீழ்ச்சியினால் பக்குவமிக்க உயிர்கள் இறைவன் திருவருட் கடைக்கண் பாலித்து, ஆண்ட பின்னர். சிவமாந்தன்மையைத் தாமே மெல்ல மெல்ல எய்திவிடுவார். அது தூக்கமிக்காரைப் படுக்கையில் விட்டபின், உறக்கத்தை மற்றவர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லாமல் அவர்களே நன்றாகத் தூங்திவிடுவதைப்போலும்.

உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்ற ஒருவவரில்
உள்ளம் உருகவந் துன்னுடனாம் - தெள்ளி
உணருமவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணருமவ னில்லாப் பொருள். 14

தன்னுணர்ச்சியோடு ஆராய்ந்து தெளியமுயன்றால், இறைவன் முன்னிற்கமாட்டான். உள்ள மலங்களெல்லாம் ஒடுங்கி அழியும்படி தம்மை மறந்து அன்புசெயின் உள்ளம் உருகும்படியாக இறைவன் உடன் கலப்பன்.

நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்
நல்லசிவ ஞானத்தால் நானழியும் - வல்லதனால்
ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனுங் காணா அரன். 15

பயன் கருதாது கைக்கொள்ளும் சிவனறமாகிய சரியை கிரியைகளில் நின்றாதல், நல்ல சிவயோகத்தினாலாதல், நல்ல சிவஞானத்தினாலாதல், யானென்னுந் தன்னுணர்ச்சி கெடும்படியாக யாராவது அன்புசெயின் யாருங்காணமுடியாத பெருமான் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவான்.

மெல்வினையே யென்ன வியனுலகில் ஆற்றரிய
வல்வினையே யென்ன வருமிரண்டும் - சொல்லிற்
சிவதன்மம் ஆம்அவற்றிற் சென்றதிலே செல்வாய்
பவகன்மம் நீங்கும் படி. 16

சிவனறமென்பது, மெல்வினையும் நிலவுலகத்தார் ஆற்றுதற்கரிய வல்வினையும் என இருவகைப்படும். பிறவிக்கு ஏதுவாய வினைநீங்கும்படி, அவ்விரண்டனுள் உனக்குப் பொருந்தியதொன்றை நீ கடைப்பிடிக்க.

ஆதியை அர்ச்சித்தற் கங்கமும் அங்கங்கே
தீதில் திறம்பலவும் செய்வனவும் - வேதியனே
நல்வினையாம் என்றேம் நமக்கும்எளி தானவற்றை
மெல்வினையே என்றதுநாம் வேறு. 17

முதல்வனை வழிபடற்குத் துணையாவன இயற்றுவது, பல்வகையாக அவனை வழிபடுவதும் எளிதாகச் செய்யக் கூடியவை என்னும் காரணத்தால், அவற்றை மெல்வினையென யாம் செப்பிய தென்றறிக.

வரங்கள்தரும் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினால் அன்றுகறி யாக்க - இரங்காதே
கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை
வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று. 18

வரங்களைத்தரும் வயிரவவேடங்கொண்டுவந்த பெருமானுக்குச் சிறுத்தொண்டர். தமது கரங்களினாலே கறியாக்கும் பொருட்டுச்செய்த கொடுவினையாய பிள்ளைக்கொலை முதலியவற்றையே வல்வினை யென்றோம்.

பாதக மென்றும் பழியென்றும் பாராதே
தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் - சேதிப்பக்
கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
தன்டீசர் தஞ்செயலால் தான். 19

பாவமென்றும் பழியென்றும் பாராதே, அந்தணனாகிய தந்தையின் தாளினைச் சண்டேசுரர் சேதித்தபோது இறைவன் தானாகின்ற தன்மையை அவர்க்களித்தான்.

செய்யில் உகுத்த திருப்படி மாற்றதனை
ஐய இதுஅமுது செய்கென்று - பையவிருந்து
ஊட்டி அறுத்தவர்க்கே ஊட்டி அறுத்தவரை
நாட்டியுரை செய்வதென்னோ நாம். 20

வயலிலே சுமரிற் சிந்திப்போன கட்டளைப் பொருளாகிய செந்நெலரிசி, செங்கீரை, மாவடு என்பனவற்றைச் சிந்தியவிடத்திலேயே இறைவன் அமுதுகொண்டருளும்பொருட்டுத் தனது ஊட்டியையறிந்த அரிவாட்டாய நாயனார், பெருமானுக்கு அமுதும் ஊட்டித் தமது பிறவியையும் அறுத்தனர். அவரை வல்வினைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவதொழிய வேறு எவ்வாறு அவர் பெருமையை எடுத்துப்பேசுவது?

செய்யும் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்
பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டார் - ஐயா
உழவும் தரிசும் ஒருமுகமே யானால்
இழவுண்டோ சொல்லாய் இது. 21

தாம் அளவற்ற பேரன்பினாலே செய்யுஞ் செய்கையைச் சிவன் பொருட்டுச் செய்யுமுகத்தானே தம்மையும் அவனுக்கே மெள்ளக் கொடுத்துத் தற்போதமிழந்தவர்களே வல்வினையாளர். தன்னுணர்ச் சியற்றுத் தன் செயலைச் சிவன் செயலாக்கிவிடவே, கொடுவினையாகத் தோன்றுஞ் செயல் பெரும் புண்ணியமாயிற்று. கடன் கொடுத்தவர்க்கே கடனாளி தன் வேலையை உரியதாக்கிவிட்டால், கடனுந்தீர்ந்து தன் நிலத்தையும் பெற்றவனாதல்போலத் தன் செயலை இறைவனுக்கு உரியதாக்கிவிட்டால், கொடுவினையாகிய பாவமும் நீங்கிப் புண்ணியமும் உள்ளதாகும்.

ஆதார யோகம் நிராதார யோகமென
மீதானத் தெய்தும் விதியிரண்டே - ஆதாரத்து
ஆக்கும் பொருளாலே ஆக்கும் பொருளாம் ஒன்று
ஆக்காப் பொருளேஒன் றாம். 22

ஆதார யோகமென்றும், நிராதார யோகமென்றும் யோகம் இருவகைப்படும். அவை இரண்டும் மேலான நிலையாகிய திருவடியின்கண் சேர்ப்பிக்கும். ஆதாரயோகம் திருவுருவ வழிபாடாகும். அதாவது உடம்பிலுள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலே பெருமானின் பல்வகைத் திருமேனிகளை நினைந்து பேரன்பால் வழிபட்டு ஒற்றுமையுறுதல், நிராதாரயோகம் அகண்டமான பெருமானை அருள்வெளியிலே நினைந்து அவனோடு ஒன்றுதலாகும்.

ஆக்கி ஒருபொருளை ஆதாரத் தப்பொருளை
நோக்கி அணுவில் அணுநெகிழப் - பார்க்கில்
இவனாகை தானொழிந்திட் டேகமாம் ஏகத்து
அவனாகை ஆதார மாம். 23

உடம்பினுள் ஆறு ஆதாரத்திலொன்றில் இறைவனது திருமேனியை ஆசிரியன் காட்டிய முறையிற் கற்பித்து அதனை எண்ண எண்ணத் தன்னுணர்ச்சியானது கற்பித்த நுண்ணியவடிவத்தில் மறைந்தொழிய அவ்வடிவொன்றுமே தோன்றும். பின்னர் அவ்வடிவு தானாகவே தோன்றப் பெறுதலாகிய யோகமே ஆதாரயோகமாம்.

கொண்ட தொருபொருளைக் கோடிபடக் கூறுசெயிற்
கொண்டவனும் அப்பரிசே கூறுபடும் - கொண்ட
இருபொருளும் அன்றியே இன்னதிது என்னாது
ஒருபொருளே யாயிருக்கும் உற்று. 24

நினைப்பிற் கொண்டதொரு இறைவடிவத்தைக் கோடிபங்கில் ஒன்றாக நுண்ணியதாக எண்ணி நினைந்தால், நினைக்கின்றவனும் அத்துணை நுண்ணிய நிலையடைவன் பின்னர் நினைப்பான். நினைபொருளென்ற உணர்ச்சியும், செய்வது இன்னது என்ற உணர்ச்சியும் ஒழியவே நினைத்த ஒரு பொருளே முழுதுமாயிருக்கும்.

அஞ்செழுத்து மேஅம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால்
அஞ்செழுத்தை ஆறாகப் பெற்றறிந்தே - அஞ்செழுத்தை
ஓதப்புக் குள்ள மதியுங் கெடில்உமைகோன்
கேதமற வந்தளிக்குங் கேள். 25

ஓங்காரமாகிய ஐந்தெழுத்தே உமையொருபாகனாகிய பெருமானைக் காட்டவல்லதாகலின், அவ்வைந்தெழுத்து ஆறு ஆதாரங்கட்கு அடிப்படையாய் நிற்கிற முறையையறிந்து, அம்மந்திரத்தின் நுண்பொருளை அறியப்புகுந்து, தன்னுணர்வு கெட்டால் உமை மணவாளன், மலமகல வந்தருளுவன்.

ஆக்கப் படாத பொருளாய் அனைத்தினிலும்
தாக்கித்தான் ஒன்றோடும் தாக்காதே - நீக்கியுடன்
நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய்
நிற்கை நிராதார மாம். 26

கற்பனை கடந்த பொருளாய் எல்லாப் பொருளிலுங் கலந்துங் கலவாது, உயிரின் உய்திக்குமாறாய பொருளை அகற்றி, தன்னை நீங்காது உடன்நிற்கும் அருட்சக்தியோடு கூடிய பெருமானோடு வேற்றுமையற நிற்றல் நிராதார யோகமாகும்.

காண்கின்ற தோர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே
காண்கின்றார் காட்சியறக்கண்ணுதலைக் - காண்கின்றார்
காண்பானுங் காணப் படும்பொருளும் அன்றியே
காண்கையினாற் கண்டனரே காண். 27

ஞானக்கண்கொண்டு இறைவனைக் காண்கின்றயோகிகளே, அவனைச் சுட்டிறந்த நிலையிற் காண்கின்றார்கள், தான் அவனென வேறுபடுத்தறியாது அவனைக் காண்கின்றவர்களே உள்ளபடி அவனைக் கண்டோராவர்.

பேசாமை பெற்றதனிற் பேசாமை கண்டனரைப்
பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான் - பேசாதே
எண்ணென்றும் வண்ணம் இருக்கின்ற யோகிகள்பால்
உண்ணின்றும் போகான் உளன். 28

நிராதாரயோகம் நிலைபெறும்படி பேசாமையாகிய மௌனம் கைக்கொள்ளலாம், மௌனமாயிருக்கின்ற முறையை ஆசிரியன்பாற் பெற்றறிந்து அம்முறையாலே மனமானது புலன்களிற் செல்லாமையைத் தலைப்பட்டவர்க்கு இறைவன் பிறவியை அறுத்தருள்வன். மௌனமாய் நினைவு இறைவன்பாலொன்றுபடுவண்ணம் யோகத்திருப்பவருடைய உள்ளத்தினின்றும் அவன் புறத்தே செல்லானென அறிக.

ஓட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்
தேட்டற்று நின்ற இடஞ்சிவமாம் - நாட்டற்று
நாடும் பொருளனைத்தும் நானா விதமாகத்
தேடுமிடம் அன்று சிவம். 29

ஓடியாடாதே அசைவின்றி முதல்வனை அறிகின்ற அறிவினைத் தலைப்பட்டு. அவனைத் தேடுதலில்லாது, நின்ற இடத்தே சிவம் வெளிப்படும். உலகிற்பொருந்தி விரும்பிய பொருள்களை யெல்லாம் பல்வகையாகத் தேடுவதுபோலத் தேடுமிடத்தே சிவம் விளங்காது.

உணராதே யாதும் உறங்காதே உன்னிப்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கில் - உணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காலத்துடன் இருத்தி
காலங்கள் மூன்றினையும் கண்டு. 30

உலகப் பொருள் எதனையும் அறிந்து பற்றாதே. உலகப் பொருள்களின் வேறாக நின்னைக் கண்டபோது எழும் நான் பிரமமென்னு மயக்கத்திலமுந்தாதே. கடவுளையும் ஆராய்ந்து

அறிந்துவிடலாமென்று எண்ணாதே. எவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்குந் திருவருளோடு ஒன்றிநில். காலங்களைக் கடந்ததாய்க் காலவடிவமான பெருமானோடு காலமூன்றினையும் அவனுக்கு வேறென்றறிந்துநிற்க.

பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனைப்
பற்றுவிடில் அந்நிலையே தானே பரமாகும்
அற்றமிது சொன்னேன் அறி. 31

பற்றுக்களில் விடுதற்கரிய பாசப்பற்றினைக் துடைத்தொழிக்கும் ஒப்பற்ற கருணைப்பரம்பொருளையறிந்து பற்றி. அதனைப் பிரிந்து தன்னை வேறாகப்பார்க்கின்ற பற்றையும் அறவே கைவிட்டால் அந்நிலையிலேயே சிவம் தானே விளங்கும். இதனை நன்றாக உணர்வாயாக.

அறிவறிவாய் நிற்கில் அறிவுபல வாமென்று
அறிவின் அறிவவிழ்த்துக் கொண்டவ் - வறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தோர்கள் மானுடரின் மாணவகா
தாழ்ந்தமணி நாவேபோல் தான். 32

தனது அறிவையே அறிந்து பற்றிநிற்பின், அது அசத்துப் பொருள்களிற் பற்றிப் பலவகைப்பட்டு ஒருமையுறாமையின், அறிவுக்கறிவாய் இறை ஞானத்திற்றன்னறிவு அடங்கப்பெற்று அப்பேரறிவின்கண் உளதாம் சிவானந்தத்தை நுகர்ந்து, தொங்குகின்ற மணியின் நாவேபோல், உலகப்பற்றின்றி வாழ்பவர்களே மனிதருள் துறந்தவராவர்.

ஓசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்குந் திருச்சிலம்பின்
ஓசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கின் - ஓசையினின்
அந்தத்தா னத்தான் அரிவையுடன் அம்பலத்தே
வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து. 33

உலகப் பற்றுக்கு ஆதாரமாய சுட்டறிவினை விளைக்கும் நால்வகைச் சொற்கள் காரணமாக வரும் ஓசைகளெல்லாம் அற்றால், நாதகலையாய முதல்வனது திருச்சிலம்பொலி கேட்கும்.

அதன்றன்மையையுணர்ந்து சென்றால், அது முடிந்தவிடத்தே சத்தியொடு கூடிய சிவம் விளங்கும்.

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்தல் தானே தியானமுமாம் - சார்பு
கெடவொழுகல் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று. 34

ஆசரியர் திருவள்ளுவனார் சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் என்றருளிச்செய்தமையால், சிவஞானத்தைக்கூடி நிற்றலே சிவநினைவாம். அச்சிவத்தை நினைக்கிறோமென்ற தன்னுணர்ச்சி கெட்டுவிடின் அதுவே நிட்டைகூடலாம். அந்நிட்டை கைகூடப்பெற்றால் பிறவிக்கு ஏதுவாய வினைப்பற்று ஏற்படாது.

அன்றிவரும் ஐம்புலனும் நீயும் அசையாதே
நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்கும் - சென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப் பாயும்
ஒருமகள்தன் கேள்வன் உனக்கு. 35

பண்டுதொட்டு உன்னைக் கவர்ந்து மேற்சொல்லும் ஐம்புலனைப்பற்றி அவற்றோடு அலமராதே. அவற்றின் வேறாக நீ நின்றபடி நின்றால். நீ பற்ற நினைப்பதன்முன், அருட்சத்தி உன்னை விரைந்து பற்றவே, முதல்வனும் தன்னுணர்ச்சி கெடும்படியாகத் தோன்றி முன் நிற்பன.

உண்டென்னில் உண்டாகும் இல்லாமை இல்லையெனில்
உண்டாகும் ஆனமையில் ஓரிரண்டாம் - உண்டில்லை
என்னும் இவைதவிர்ந்த இன்பத்தை எய்தும்வகை
உன்னில்அவன் உன்னுடனே யாம். 36

உயிரறிவினாற்றேடிப் பெறுதல் கூடுமென்ற கருத்தோடு சென்றால், இறைவன் தோன்றானாதலின், அது கூடாதென்பதே முடியும். அவனையறிதலேயியலாதென்ற கருத்தினைப் பற்றின் அவனை அருளாலறியும் முயற்சியின்மையின், அது கைகூடாதென்பதே முடியும்.

ஆதலின், உண்டு இல்லையென்ற இருகருத்துமின்றி இறைஞானத்தால் அவனைக்கூட விரும்பியவிடத்தே அவன் உன்னோடுனாய்த்தோன்றி யாட் கொள்ளுவன்.

தூல உடம்பாய முப்பத்தோர் தத்துவமும்
மூல உடம்பாம் முதல்நான்கும் - மேலைச்
சிவமாம் பரிசினையுந் தேர்ந்துணர்ந்தார் சேர்ந்த
பவமாம் பரிசறுப்பார் பார் 37

உயிர்க்கு ஐந்துடம்பாயமைந்த அசுத்தமாயை முதல் நிலமீறாகவுள்ள முப்பத்தொரு முதலும், அறிவின் மூலமாய நால்வகைச் சொற்கேதுவாய தூய முதல் சுத்த தத்துவம் நான்கும், இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையான நாததத்துவமாகிய சிவ முதலும் ஆகிய முப்பத்தாறும் உயிரின் வேறாய சடமெனவும். இவை தோன்றியொடுங்கு முறையீதெனவும் உணர்ந்தால், அவ்வுணர்ச்சியுடையோரே பிறவியறுக்கும் வகையறிந்தவராவர்.

எத்தனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவர்கோட் பாடுடைய
அத்தனையும் சென்றங்(கு) அளவாதே - சித்தமெனும்
தூதுதனைப் போக்கிப்போய்த் தூக்கற்ற சோதிதனிற்
பாதிதனைக் கும்பிடலாம் பார். 38

அளவற்ற சமயக் கோட்பாடுகளையும் அன்னோர் கூறும் உண்மைகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து நேரம் போக்காது. உலகப் பொருள்களிற் செலுத்தும் சித்தமாகிய தூதுவனைத் தொலைத்து ஞானத்தை நாடிச்சென்றால் ஆராய்ச்சியைக் கடந்த அருட்சத்தி கூறனாகிய முதல்வனைக் கண்டு கும்பிடலாம்.

சாம்பொழுதில் ஏதும் சலமில்லை செத்தாற்போல்
ஆம்பொழுதி லேஅடைய ஆசையறில் - சோம்பிதற்குச்
சொல்லுந் துணையாகும் சொல்லாத தூய்நெறிக்கட்
செல்லும் துணையாகும் சென்று. 39

சித்த விகாரக் கலக்கமொழிந்த பெரியார்க்கு உடல் நீங்குங்

காலத்தே யாதொரு கலக்கமுமில்லை. உடலோடுள்ள போதே பற்றுவிட்டமையாற் செத்தாற்போன்ற நிலையடையதலின், சும்மாவிருத்தலாகிய சாதன நெறியும் ஏற்பட்டுச் சொல்லிலடங்காத ஞானநெறியிற் செல்லுதற்கும் அது துணையாமென அறிக.

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்றமையால்
வேண்டின்அஃ தொன்றுமே வேண்டுவது - வேண்டினது
வேண்டாமை வேண்ட வரும் என்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால். **40**

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் விரும்புமிடத்துப் பிறவாமையை விரும்புக என்று கட்டளையிட்டமையால், அஃது தக்கனவல்ல. அப்பிறவாமை அவாவின்மையை விரும்பின் தானேவந்தெய்து மென்றமையால் நாம் வேண்டத்தக்க முதல்வனிடத்தே அவாவறுத்தலை வேண்டுக.

அரண உணர்வுதனில் அவ்வுணர்வை மாற்றில்
கரணமும் காலும்கை கூடும் - புரணமது
கூடாமை யுங்கூடும் கூடுதலுங் கூட்டினுக்கு
வாடாமை யுங்கூடும் வந்து. **41**

பாதுகாப்பான திருவடி ஞானத்தைப் பெற்ற இடத்தே அதன்கண் நிலைபெறவேண்டும். சற்று அதனைவிட்டு உலகை நோக்கின், அந்தக்கரணத் தொர்பும், பிராணவாயுத் தொடர்பும் ஏற்படும். அன்றியும் இறைவனது முழுத் தன்மையை அனுபவியாமையும் ஏற்படும். அதனால் உடம்பு நீங்காமையும் உண்டாகும்.

இன்றிங் கசேதனமாம் இவ்வினைகள் ஓரிரண்டும்
சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே - என்றுந்தான்
தீதுறுவன் ஆனால் சிவபதிதான் கைவிடுமோ
மாதொருகூ றல்லனோ மற்று. **42**

பிறிதோருடம்பு வந்துற்றபோது இருவினைகளுஞ் சென்று பற்றும். அவற்றால் உடம்பு பெற்ற ஞானி தீங்கடைவனோவென்னில், அருட்சத்தி கூறனாய பெருமான் அவனைக் கைவிடமாட்டான். விட்டகுறையை முடித்து வீடடைவிப்பான்.

அநாதி சிவனுடைமை யால்எவையும் ஆங்கே
அநாதி யெனப்பெற்ற அணுவை - அநாதியே
ஆர்த்த துயரகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும்
காத்தல் அவன்கடனே காண். 43

எஞ்ஞான்றும் எல்லாம் சிவனுடைமையாதலினால் எஞ்ஞான்றும் இருப்பதாய உயிரைத் தொடக்கமற்ற காலம் வருத்திய துயரத்தை எவ்விடத்திலும் நீக்கிக் காப்பது அருளன்னையுடன் கூடிய அப்பனது கடனாகும்.

தம்மிற் சிவலிங்கம் கண்டதனைத் தாம்வணங்கித்
தம்மன்பாம் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித் - தம்மையொரு
பூவாக்கிப் பூவழியா மற்கொடுத்துப் பூசித்தால்
ஓவாமை யன்றே உளன். 44

உயிரின்கண்ணே சிவவடிவமாகிய ஞானத்தைக்கண்டு வணங்கிச் சிவபெருமானுக்கு அன்பு நீரால் திருமஞ்சனமாட்டித் தன்னை அவனுக்கு வாடாத ஒரு மலராகச் சார்த்தி வழிபட்டால் உடல் மீண்டும் எடுத்தலாகிய பிறவியறும்.

தன்னைப் பெறுவதன்மேற் பேறில்லை தானென்றும்
தன்னைத்தான் பெற்றவன்தான் ஆரென்னில் - தன்னாலே
எல்லாந்தன்னுட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே
எல்லாமாய் நிற்கு மிவன். 45

தன்னைப் பெறுவதைப்பார்க்கிலும் சிறந்த பேறு இல்லையென்ப. எப்பொழுதும் தன்னைப் பெற்றவன் யார் என்றால், பாசத்தை அறிந்ததுபோலச் சிவத்தைத் தன்னறிவின் கண்ணே கண்டு, பற்றிய பாசப்பிணிப்பற்று இறைவனோடு கலந்து அகண்டமாய்நிற்கப் பெற்றவனே எனவுணர்க.

துன்பமாம் எல்லாம் பரவசனாய்த் தான்துவளில்
இன்பமாம் தன்வசனா யேயிருக்கில் - என்பதனால்
நின்வசனா யேயிருக்கில் நின்னுடனாம் நேரிழையாள்
தன்வசனா யேயிருப்பன் தான். 46

எல்லாப் பொருளையும் பற்றித் தம்வயமிழந்தால் துன்பமாம். தம்வயமுடைமையாலின்பமாம் என்ற கருத்தை ஆராய்ந்த நின்வசமாயிருப்பின், திருவருட்சத்தி மயமாய் நிற்கும் பெருமான், உன்னுடனேயிருந்து உனக்கு இன்பம் அளிப்பன்.

செத்தாரே கேட்டார் கரணங்கள் சேர்ந்ததனோ
டொத்தாரே யோகபர ரானவர்க - ளெத்தாலு
மாராத வக்கரணத் தார்ப்புண்டிங் கல்லாதார்
பேராமற் செல்வர்அதன் பின். 47

அந்தக்கரணத் தொடர்பு அற்றவரே பிறவியற்று முடிவாகிய இறப்பெய்தினவர்கள். தன்னைச்சேர்ந்த திருவருட் சத்திவழி நிற்பவரே யோகத்திற்றுறைபோகிய மேலோர், எல்லாவகையாலும் நிரம்பாத் தன்மையுடைய கரணங்களிற் கட்டுண்டு திருவருள் வயம் நில்லாதவர் அக்கரணங்கள் செல்லும் வழியெல்லாஞ் செல்வர்.

கண்ணுங் கருத்துங் கடந்ததொரு பேறேயுங்
கண்ணுங் கருத்துங் களிகூர - நண்ணி
வடமடக்கி நிற்கும் வடவித்தே போல
உடனடக்கி நிற்பர்கா ணுற்று. 48

கண் போன்ற புறக்கருவிகளாலும், மனம் போன்ற அகக்கருவிகளாலும் அறிதற்கரிய கடவுளை மனமும் கண்ணுங் களிகூரும்படிக் காணப்பெற்று, பெரிய ஆலமரத்தைத் தன்னகத்தடக்கி நிற்கும் வித்தேபோல அவரைப் பேரறிஞராய சிவனடியார்கள் தங்கள் அறிவகத்தடக்கி நிற்கும் தன்மையர் என அறிக.

வானகமு மண்ணகமு மாய்நிறைந்த வான்பொருளை
யூனகத்தே யுன்னுமதெ னென்றனையேல் - யானகத்து
வாதனையை மாற்றும் வகையதுவே மண்முதலா
வாதனமே யன்றோ வதற்கு. 49

வானகமும் மண்ணகமுமாய எல்லாவிடமும் நிறைந்த பெரும்பொருளாகிய கடவுளுக்கு அவையெல்லாம் இருக்கையாம். அதுபோல அடியார் நெஞ்சகமும் அவருக்கு இடமாம். ஆயினும் பிறவிடங்களில் அப்பொருள் நன்கு விளங்காது அடியாருள்ளத்தே

விளங்குதலின், அவர்கள் கூட்டுறவே பண்டை மல வாசனையை நீக்குதற்குத் தக்க வழியாம்.

கல்லிற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில்
வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச் - சொல்லு
மகமார்க்கத் தாலவர்கண் மாற்றினர்கா ணையா
சகமார்க்கத் தாலன்றே தான். 50

கல்லிலே முட்டப்புகுந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டரும், கமரில் இறை நிவேதனப்பொருள் நழுவினமைக்காகத் தமது ஊட்டியை அறுப்பான் புக்க அரிவாட்டாய நாயனாரும், வாளினால் வயிற்றைப் பிளந்திறந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமரும், சந்தனச்சாணையினில் முழங்கையைத் தேய்த்த மூர்த்தி நாயனாரும், சூதாடுவதால் இறைபணிக்குப் பொருள் தேடியமூர்க்க நாயனாரும் சிவனடிக்கீழொருமைப்பட்ட கருத்தினாலன்றோ உலகவாதனையை ஒழித்தார்கள் ; உலக நெறியிலே சென்றல்லவே.

உள்ளும் புறம்பு நினைப்பொழியி லுன்னிடையே
வள்ள லெழுந்தருளு மாதினொடுந் - தெள்ளி
அறிந்தொழிவா யன்றியே யன்புடையை யாகிச்
செறிந்தொழிவா யேதேனுஞ் செய். 51

அகம் புறம் என்ற நினைப்பு ஒழிய, எங்கும் அகண்டமாய் நிற்கும் பெருமானை வழிபடப் பழகியவிடத்தே அவர் தமது அருட்சத்தியோடு உன்மாட்டுத்தோன்றியருள்புரிவர். ஆதலால் அறிவு நெறி அல்லது அன்பு நெறி என்ற இரண்டில் ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பினைக் - கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்று
யாமறியு மன்பன் றது. 52

கண்ணப்பர் அன்பைப்போன்றதொரு அன்பில்லையென்று மணிவாசகனார் அருளியபடியால், கண்ணப்பர்க்கீடாகவே சொல்லத் தகும் அவரன்பினைக் கண்ணப்பரும் காளத்தியப்பருமே அறிவாரன்றி அது பிறரறியுந்தரத்தன்று.

அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தா லவிழ்க்க - வவிழ்ந்தசடை
வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற்
சேந்தனார் செய்த செயல். 53

துணியில் முடிந்த நிவேதனத்தை அவிழ்த்து அதிலிருந்த மலர்ந்த களியைத் தாழ்மை மிக்க மெய்யன்புடன் சேந்தனார் விரிசடை வேந்தனார்க்குப் படைக்க அது அப்பெருமானார்க்கு இன்ன முதமாயினது காண்க.

சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யசிவ ஞானஞ்
சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லிச் - சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு. 54

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், உமையம்மையார் சிவஞானத்தைத் தனது நகிலிற் சுரந்த பாலொடு கலந்து கொடுத்திட அதனைப் பருகினாரென்று கேட்டவளவிலேயே மங்கையர்க் கரசியாராகிய பாண்டிமாதேவியார் திருநகில் சுரந்தனர். அவரது தாழ்மன நிலையும் மெய்யன்பின் மிகுதியும் இருந்தவாறு காண்க.

அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழுதரற்றி
யன்பேயன் பாக வறி வழியு - மன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெலாஞ்
சார்த்தும் பழமன்றே தான். 55

இறைவனை உள்ளன்போடு அன்பே அன்பே என அழைத்துருகித் தன்னுணர்ச்சியிழக்கும் பேரன்பே பெரும் பயன். பிற புனிதநீர் முழுக்கு, கடவுள் நினைவு, மலர்தூவிப் போற்றல் எல்லாம் நேரே வீட்டிற்கு வாயிலாகா.

எல்லா ரறிவுகளின் றாற்பரிய மென்னறிவு
செல்லு மிடத்தளவுஞ் சென்றறிந்தேன் - வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்று
ளேதமறக் கண்ட திது. 56

எல்லா அறிவு நூல்களின் கருத்தையும் யானறிந்த அளவு பார்க்குமிடத்து மலவாசனையை ஒழிப்பதற்கு அன்பு செய்தலே தக்க உபாயமாகும். குற்றமற்றதாக அவற்றுட் கண்ட நெறியிஃதே.

வித்துமத னங்குரமும் போன்றிருக்கு மெய்ஞ்ஞானம்
வித்துமத னங்குரமு மெய்யுணரில் - வித்ததனிற்
காணாமை யாலதனைக் கைவிடுவர் கண்டவர்கள்
பேணாமை யாலற்றார் பேறு. 57

வித்தும் முளையும் போலச் சிவஞானமும் அதன் பயனாய சிவபோகமுமாம். வித்திடத்து முளையைக் காணாமையால் வித்தைக் கைவிடுவார்போல ஞானத்தின் பயனுணராதவர் ஞானத்தைப் பெறமுயலார். ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் அந்நெறியிற் பயின்றொழு காமையால் சிவபோகத்தையிழத்தல் கூடும்.

ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று - நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் றடியன்று தான். 58

சிவமென்பது அத்துவிதமாய் உயிரறிவிற் கலந்து நிற்றலால் அந்நிலை ஒன்று என்று சொல்லக்கூடாதது : இரண்டென்றுஞ் சொல்லக்கூடாதது. தோன்றாமையால் உளதென்று சொல்ல வொண்ணாதது. ஞானிகளுக்கு அநுபவப் பொருளாதலின் இல்லாததன்று. நன்மை தீமை முதலிய நிகழ்தல் அவன் கட்டளையாதலால், அவன் செயலை நல்லதெனவும் தீயதெனவுங்கூற உயிர்களுக்கு இயலாததாகும். அது பாசத்தோடு நின்றநிலை அன்று. பசுவுமன்று. பசுபோதமுமன்று. ஆதியுமன்று. அந்தமுமன்று.

செய்யாச் செயலையவன் செய்யாமற் செய்ததனைச்
செய்யாச் செயலிற் செலுத்தினா - லெய்யாதே
மாணவக வப்பொழுதே வாஞ்சைக் கொடிவளர்க்கு
மாணவமு மற்ற தறி. 59

பொறியடக்கத்தோடு இறைவன் திருவருளை எதிர்பார்த்திருக்கும் அமையம் பார்த்து, இறைவன் உயிரைச் சும்மா இருக்கும் நிலையிற்

செலுத்துவன். ஆங்குப் பெறும் சிவஞானத்தின்முன் அவாவினை வளர்க்கும் ஆணவமலம் நிலைபெறாதொழியும்.

ஏதேனுங் காலமுமா மேதேனுந் தேசமுமா
மேதேனுந் திக்கா சனமுமா - மேதேனுஞ்
செய்த லொருவலுமாஞ் செய்யாச் செயலதனைச்
செய்யாமற் செய்யும் பொழுது. **60**

காலம், இடம், திசை, இருக்கை என்பனவற்றைப்பற்றிய நியமங்கள் ஞானநெறி நின்று இறைவனது கலப்பை உடைய உயிர்க்கு இல்லையாம்.

செய்தற் கரிய செயல்பலவுஞ் செய்துபல
ரெய்தற் கரியதனை யெய்தினர்க் - கையோநாம்
செய்யாமை செய்த செயலறுக்க லாயிருக்கச்
செய்யாமை செய்யாத வாறு **61**

செயற்கரியவற்றைச் செய்து பெறுதற்கரிய பேறாகிய வீட்டினைச் சிலர் தலைப்பட்டார். நாம் ஒன்றுஞ் செய்யாதிருத்தலாகிய ஒன்றைச் செய்து அதனைப் பெறக்கூடுமாயினும், அச்செய்யாமையைத் தானும் யாம் கடைப்பிடியாதிருத்தல் எத்துணைத்தவறு.

இப்பொருள்கள் யாதேனு மேதேனு மொன்றுசெய்த
லெப்பொருளுஞ் செய்யா தொழிந்திருத்தன் -
மெய்ப்பொருளை
கண்டிருத்தல் செய்யாதே கண்ட மனிதரெலா
முண்டிருப்ப தென்னோ வுரை. **62**

சிவதன்மம் முதலிய நெறிகளில் ஏதாவது ஒரு நெறியில் நிற்றல், அல்லது சும்மாவிருந்து இறையருள் நோக்குதல், அல்லது உயர்ஞான ஒழுக்கமாகிய பரம்பொருளையே பார்த்திருத்தல் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுஞ் செய்யாது மக்கள் உண்டு உடலை மட்டும் ஓம்பியிருப்பதாற் பயனென்

வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றிடிலென்
நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்திடிலென் - கூட்டில்வாட்
சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனார் வேள்விசெய்த
மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து. **63**

வீட்டுநெறியில் நின்று செயலற்றிருந்தாலென் உலக வழியிலே நின்று புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தாலென் ஞானமாகிய வாளினை உள்ளத்தே துணையாகக்கொண்டு நில்லாவிடின் தக்கன் செய்த பெருவேள்வியேபோல நின் செயல் தீய பயன் விளைத்தல் கூடும்

சிவன்முதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ்
சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ் - சிவனவன
தென்செயல தாகின்ற தென்று மிவையிற்றைத்
தன்செயலாக் கொள்ளாமை தான் 64

சிவன் இறைமையன்றி வேறு இறைமைப் பொருள் இல்லையென்றும், எனதறிவுஞ் சிவனுடைமையே யென்றும் என் செயலும் அவனது செயலாகின்றதென்றும் கொண்டு தன்செயலற்றிடின் சிவமாதல் கூடும்.

இன்றிச் சமயத்தி னல்லதுமற் றேழையுட
னொன்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரா - ரின்றிங்கே
யங்க முயிர்பெறவே பாடு மடியவரா
ரெங்குமிலை கண்டா யிது. 65

இற்றைய ஞான்று இச்சிவமுதனெறியிலன்றி, ஒப்பற்ற ஞானத்தை மொழிந்து அருட்சக்தியுடன் இறைவன் திரு நடம்புரிந்து பிற எச்சமயத்திலும் இல்லை. இச்சமயத்திற் போல எலும்பு உயிராகும்படி அடியார் பாடியதும் பிற எச்சமயத்திலுங் கேட்டதில்லை.

விரிந்துங் குவிந்தும் விழுங்குவர்கண் மீண்டுந்
தெரிந்துந் தெரியாதும் நிற்பர் - தெரிந்துந்
தெரியாது நிற்கின்ற சேயிழைபா லென்றும்
பிரியாது நின்றவனைப் பெற்று. 66

உலகெலாம் அறிந்தும் அறிவித்தும் அதன்கண் துடக்குறாது நிற்கும் அருட்சத்தியோடுகூடிய பெருமானைத் தமது அறிவிற்பெற்ற பெரியோர்கள் சுட்டற்ற விரிந்த அறிவுடையராய்ச் சிவபோகத்திலிமுந்தி, அதனாலுண்டாம் பேரானந்தத்தை விழுங்கி, ஊழினால் உலகம் தோன்றினும் அதனை அழுந்தி அறியாது நிற்பர்.

ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவனைச்
சேதனனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச் - சேதனனைச்
சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப
ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்று. *67*

தத்துவங்களாகிய இருக்கையும், உயிராகிய இருப்போனும் ஆகிய இருவகையிலும் கலந்து நிறைந்துநின்ற பெருமானை அறிவாசான் நல்கிய திருஞானத்தாலறிந்து,உயிராகிய அறிவுடைப் பொருளை முதல்வனாகிய பேரறிவனிடத்தே செலுத்தி உயிர்ஞானச் செல்வராய்த் திகழ்வர் மலம் நீங்கிய பெரியோரென வுணர்க.

தாமடங்க விந்தத் தலமடங்குந் தாபதர்கள்
தாமுணரி லிந்தத் தலமுணருந் - தாமுனியிற்
பூமடந்தை தங்காள் புகழ்மடந்தை போயகலும்
நாமடந்தை நில்லாள் நயந்து. *68*

ஞானிகள் ஒடுங்க உலகமொடுங்கும் ; அவர்கள் உலகை நோக்கின் உலகம் உணர்ச்சியுடையதாகும். அவர்கள் சினத்தால் செல்வமும், புகழும், கல்வியும் தங்கா.

துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான் - றுரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளும்
ஆக்கியடும் அன்பர்க் கவன். *69*

உயிரறிவாலறியப்படாத மேலான அருட்சக்தியுடன் கூடிய பெருமான் ஞானிகட்கு நனவிலே புலனாம்வண்ணம் கலந்து தோன்றி, தனது செயல்களை அவர்கள் வாயிலாகச் செய்வித்து, அவர்களுடையனவாகத் தோற்றுவிப்பான்.

ஓடஞ் சிவிகை யுலவாக் கிழியடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலைநெய்த - லேடெதிர்வெப்
பென்புக் குயிர்கொடுத்த லீங்கிவைதா மோங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல். *70*

புகலிவேந்தர் பொருட்டுத் திருக்கொள்ளம்பூதூரிலே ஓடத்தைச் செல்வித்தும், சிவிகை, குறையாத பொன்முடிச்சு, பொற்றாளம் முதலியன நல்கியும், ஆண் பனையைப் பெண் பனையாக்கியும், திருப்பாடலால் மறைக்காட்டில் கதவமடைப்பித்தும், பாலையை நெய்தலாக்கியும், ஏட்டினை ஆற்றினெதிரே செல்வித்தும், தீயில் ஏட்டினைக் காத்தும், பாண்டியனுக்கு வெப்புநோய் தீர்த்தும், எலும்புக்குயிர் கொடுத்தும் இறைவன் தன் செயல்களை அவர் செயல் ஆக்கினன்.

கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலைதவிர்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடல்நீந்தல் -நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டின் வாசல்திறப் பித்தல்
திருவாமூ ராளி செயல். 71

கொல்லவந்த யானையாலும், நீற்றறையிலும், நஞ்சாலும் நேரக்கூடிய கொலையைத் தவிர்ந்தும், கல்லே தெப்பமாகக் கடல்நீந்திக் கரையேறியும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவு திறப்பித்தும் திருவாமூர் அடிகள் அருட்செயல் செய்தமை காண்க.

மோக மறுத்திடின்நாம் முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் றொண்டுகளை
யேதாகச் சொல்லுவேன் யான். 72

பெண்டிர் வேட்கை விட்டவர்க்கே வீடு நல்குவதாக அருள்நூலுள் மொழிந்த பெருமானைத் தான் விரும்பிய மாதின்பால் தூதுவிடுக்கும் வன்றொண்டர் செயலை என்னென்று சொல்வது.

பாய்பரியே றந்தப் பரமானந் தப்பயனைத்
தூயதிரு வாய்மலராற் சொற்செய்து - மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறுசெய்தான் கண்டாய்
திருவாத வூராளுந் தே. 73

திருவாதவூரடிகளாகிய தேன்போன்ற இனிய தன்மையார். பரிமேல் வந்த பரமானந்தக் கடவுள்மீது திருவாசகம் திருவாய் மலர்ந்து. மயக்கந்தரும் பிறவி வாசனையை எமக்குத் தொலைத்தருளினார்.

அம்மையிலு மிம்மையிலு மச்சந் தவிர்த்தடியா
ரெம்மையுமா யெங்கு மியங்குதலான் - மெய்ம்மைச்
சிவயோக மேயோக மல்லாத யோக
மவயோக மென்றே அறி. 74

சிவனையறிந்து கூடிய யோகத்தால் இம்மை மறுமை அச்சங்கள்தீர்ந்த அடியார் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலுஞ் செல்லும் பேராற்றல் பெற்றியங்குதலால், சிவயோகமே யோகங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறந்தது. பிறவகை யோகங்கள் பிறவியைத் தொலைக்கப் பயன்படா.

மன்னனரு ளெவ்வண்ண மானுடர்பான் மாணவக
அன்ன வகையை அரனருளும் - என்னி
லடியவரே யெல்லாரு மாங்கவர்தா மொப்பி
லடியவரே யெல்லா மறி. 75

மனிதர்பால் மன்னன் அருள்செய்தல் எவ்வாறோ, அவ்வாறே உயிர்களிடத்து ஈசனருளுமாம். அதாவது தகுதியறிந்து பயனளித்தல். எல்லாவுயிரும் ஈசனுடைய அடிமைகளேயாயினும் யோகிகளும் ஞானிகளுமே சிறந்த ஒப்பற்ற அடியராவார்.

உடம்புடைய யோகிகள்தா முற்றசிற் றின்ப
மடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கத் - தொடங்கி
முளைப்பதுமொன் றில்லை முடிவதுமொன் றில்லை
யிளைப்பதுமொன் றில்லை யிவர். 76

சிவஞானம் பெற்ற யோகிகள் உடம்போடிருக்குங்காலை, சிற்றின்பத்தை ஊழ்வலியால் நுகரநேர்ந்தாலும் அதனைப் பேரின்பமாகக் கருதுவாராதலின் , அதனால் பிறவிக்கு வித்தாய் வரும் வினை யாதுமில்லை. சிற்றின்பத் தொடர்பாலுளவாம் மாய்வுந்தேய்வுமில்லை.

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியுட
னோரின்பத் துள்ளானை யுள்ளபடி - பேரின்பங்
கண்டவரே கண்டார் கடலுயிர்த்த வின்னமுத
முண்டவரே யுண்டார் சுவை. 77

திருப்பாற்கடலில் உண்டான அமுதத்தை உண்டவர்களே அதன் சுவையைக் கண்டு சாவு நீங்கினவராவர். அதுபோலப் பேரின்ப வடிவமான பெரிய சத்தியோடு ஒப்பற்ற இன்பமுடையானைக் கண்டவர்களே பேரின்பம் நுகர்ந்து பிறவியறுத்தவராவர்.

நங்கையினா னாமனைத்துஞ் செய்தாற்போ னாடனைத்து
நங்கையினாற் செய்தளிக்கு நாயகனும் - நங்கையினு
நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறுமிதுகா
ணெம்பெருமா னார்த மியல்பு 78

நமது கையினால் நாம் செய்யுங் காரியங்களெல்லாம் செய்தல்போல, உமையம்மையால் உலகமெல்லாம் உண்டாக்கிக் காப்பவன் முதல்வன். அவ்வருட்சத்தி நடுவே சிவம் நிற்றலின், அருட்சத்தியின் செயலெல்லாம் சிவன் செயலாகவே கருதுக.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போ
லந்நிற மண்ணலு மம்பிகையுஞ் - செந்நிறத்த
ளெந்நிறத்த ளாயிருப்ப ளெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு 79

பொன்னின் மாற்றானது பொன்னாலாய பணியினும் பொற்கட்டியினும் ஒரு தன்மையாதாயிருப்பதுபோல, அப்பனும அம்மையுமாம். அம்மை எவ்வடிவமாயிருக்கின்றாளோ, அவ்வாறே இறைவனும் அவளுடன் கலந்திருப்பான். அதாவது ஐந்தொழிலியற்றுதற் பொருட்டுச் சத்தி வெவ்வேறு வடிவங்கொள்ளினும், சிவபெருமான் ஒரு தன்மையாக அவளுடன் கலந்திருப்பான் என்பதே கருத்து.

தாரத்தோ டொன்றாவர் தாரத்தோர் கூறாவர்
தாரத்தோ டெங்குந் தலைநிற்பர் - தாரத்தி
னாதாந்தத் தேயிருப்பர் நாற்றானத் தேயிருப்பர்
வேதாந்தத் தேயிருப்பர் வேறு. 80

நுண்ணிய ஐந்தொழிலிலே இறைவர் சத்தியோடு ஒத்துநிற்பர். பருவுடம்புளதாகற்பொருட்டுச் சத்தி கூறனாகவும் இருப்பார்.

அதிகாரிகளாய ஐவரை அதிட்டித்து எவ்விடத்தும் அம்மை செயற்குத் தலைமை பூண்டிருப்பர். ஒடுக்கத்திலே நாததத்துவ முடிவிலேயும் சத்தியோடிருப்பர். நாலாந்தொழிலாகிய மறைப்பாற்றற் கண்ணும் சத்தியோடியைந்து நிற்பர். உலகங்கடந்த அருள்வெளியிலே பராசத்தியோடு இருப்பர். சத்தியை உள்ளடக்கித் தனியேயுமிருப்பார்.

ஒன்றுரைத்த தொன்றுரையாச் சாத்திரங்க ளொன்றாக
நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவா - லின்றுரைக்க
வென்னா லியன்றிடுமோ வென்போல்வா ரேதேனுஞ்
சொன்னாற்றா னேறுமோ சொல். 81

பல்வேறு முரண்பட்டனவாகத் தோன்றும் கொள்கை உடைய நூல்கள் ஒருங்கு ஒத்து ஒன்றைத் துணிந்தியம்பமாட்டா. அவற்றைப் பின்பற்றி ஒழுகும் மக்கட்கு, யான் ஏதாவது சொல்லக்கூடுமா? ஏதாவது சொன்னால் அது அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏறுமா?

யாதேனுங் காரணத்தா லெவ்வுலகி லெத்திறமு
மாதேயும் பாக னிலச்சினையே - யாதலினாற்
பேதமே செய்வா யபேதமே செய்திடுவாய்
பேதாபே தஞ்செய்வாய் பின். 82

எக்காரணத்தாலும் எல்லா உலகிலுமுள்ள எல்லாவகைப் பொருள்களும், மாதொருபாகனாரது அடையாளங்களே ஆகும். ஆதல்பற்றி ஒற்றுமைப்படுத்தியும், அவற்றின் வேறாதல்பற்றி வேற்றுமைப்படுத்தியும், இருதன்மையும் இருத்தல்பற்றி இடை நிகர்த்தாயும் பேசுக. எவ்வாறு பேசினும் உண்மை நோக்கிப் பொருந்து மாறறிக.

நின்றபடி நின்றவர்கட் கன்றி நிறந்தெரியா
மன்றினுணின் றாடன் மகிழ்ந்தானுஞ் - சென்றுடனே
யெண்ணுறுமைம் பூதமுத லெட்டுருவாய் நின்றானும்
பெண்ணுறநின் றாடும் பிரான். 83

யாவற்றையும் படைப்பான், நிலம், நீர், நெருப்பு, கால், வான், மதி, ஞாயிறு, உயிர் ஆகியவற்றைத் திருமேனியாக் கொண்டானும்,

உயிர்களைக் காக்க மன்றினில் நடம்புரிந்தானும், மாதொடுமாத்திரம் கூடி ஒடுங்குங்காலத்து ஆடினானும் ஆகிய பெருமானது தன்மையை, அவன்றன்னைத் தோற்றுவியாது உலகத் தோன்ற நின்றதுபோலத் தன்னுணர்ச்சி தோன்றப்பெறாது அவனோடு அத்துவிதமாய் நின்ற பெரியோரன்றிப் பிறர் அறியார்.

சிவமே சிவமாக யானினைந்தாற் போலச்
சிவமாகி யேயிருப்ப தன்றிச் - சிவமென்
றுணர்வாரு மங்கே யுணர்வழியச் சென்று
புணர்வாரு முண்டோ புவி. 84

சிவத்தோடத்துவிதமாய்ச் சிவநினைவொன்றேயுடையரா யிருப்பதன்றி, இவ்வுலகில் சிவத்தைத் தன்னின் வேறென்றுணர்வாரும் அறிவுகெட்டுச் சிவம் அடையப்பெறுவாரும் வீட்டினராதலுண்டோ?

அதுவிது வென்று மவனானே யென்று
மதுநீயே யாகின்றா யென்று - மதுவானே
னென்றுந் தமையுணர்ந்தா ரெல்லா மிரண்டாக
வொன்றாகச் சொல்லுவரோ வுற்று. 85

சிவமும் உயிரும் வேறென்றும், உயிரே சிவமன்றிச் சிவமென ஒன்று வேறில்லை என்றும், நான் சிவமேயாய் விட்டேனென்றும், தம்மையுணர்ந்த அறிவர்கள் வேற்றுமையாகவும் ஒருமையாகவும் பேசுவாரோ? பேசாரென அறிக.

ஈறாகி யங்கே முதலொன்றா யீங்கிரண்டாய்
மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின் - வேறா
யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்
கடனா யிருக்கின்றான் காண். 86

எல்லாம் முடிவுற்ற காலத்திலே, ஒரே முதற்பொருளாய்ப் படைப்புக் காலத்திலே சத்தி சிவமென இரண்டாய் ஒவ்வொரு படைப்புத்தோறும் மாறாது தோன்றும் எண்வகை வடிவனாய்த் தன்றன்மையால் வேறாய்த் தலைவனாதலின் உடனாயிருத்தலைத் தனது கடனாகக் கொண்டான் கடவுளென்றறிக.

உன்னுதரத் தேகிடந்த கீட முறுவதெல்லா
முன்னுடைய தென்னாய் நீ யுற்றனையோ - மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செவ்வகையே நின்றசிவன் பால். 87

உன் வயிற்றிலே கிடந்த புழுப்படுந் துன்பமெல்லாம் உன்னுடைய துன்பமென்று சொல்லமாட்டாய், நீ அவற்றை நுகராமையால். அவ்வாறே சிவன்பால் நின்ற மன்னுயிர்கள் தோன்றுவது மழிவதுமாய செய்கை வகைகளால் அவை துன்புறுமேயன்றி அவன் துன்புறானென அறிக.

அவனே யவனி முதலாயீ னானு
மவனே யறிவாய்நின் றானு - மவனேகாண்
ஆணாகிப் பெண்ணா யலியாகி நின்றானுங்
காணாமை நின்றானுங் கண்டு. 88

நில முதலிய சடவுலகெல்லாம் அவனே அறிவால் நிறைந்து நிற்பவன். அவனே உயிர்களறிவுக்கறிவாய் நிற்பவன். அவனே ஆண், பெண், அலியென்ற முத்திறப் படைப்பிற்கும் ஆதியாய் நிற்பவன். இத்தனை வகையாக நின்றும் உயிர்களால் காணப்படாமல் நிற்பவனும் அவனே.

இன்றுதா னீயென்னைக் கண்டிருந்துங் கண்டாயோ
அன்றித்தா னானுன்னைக் கண்டேனோ - வென்றா
லருமாயை யீன்றவள்தன் பங்கனையார் காண்பார்
பெருமாயைச் சூழல் பிழைத்து. 89

இன்று நீ என்னை உடம்பு வழியாகப் பார்த்தும் அதனின் வேறாகக் கண்டதுண்டோ? அவ்வாறே நானும் உன்னைக் கண்டேனோ? இல்லையே. அங்ஙனமாயின் மாயைப் பெருமறைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனை அவன் காட்டுவித்தாலன்றிக் காண்பார் யார்.

கடலலைத்தே யாடுதற்குக் கைவந்து நின்றுங்
கடலளக்க வாராதாற் போலப் - படியில்
அருத்திசெய்த வன்பரைவந் தாண்டதுவு மெல்லாங்
கருத்துக்குச் சேயனாய்க் காண். 90

கடலிலே அலைகளால் அலைப்புறாது ஆடும்படி நின்றவர்க்கும் கடலின் ஆழத்தையும், அகலத்தையும் அளத்தலரிது. அதுபோல முதல்வன் அன்பரை ஆண்டவிடத்தும் அம்முதல்வன் உயிரின் கருத்தால் அளவிடப்படுதற்கு அரியன் என்றுணர்க.

சிவனெனவே தேறினன்யா னென்றமையா லின்றுஞ்
சிவனவனி வந்தபடி செப்பி - லவனிதனில்
உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா
லப்படியே கண்டா யவன். 91

சிவனெனவே தெறினன் யான் என்று மணிவாசகர் அவனிமீது வந்த பெருமானைக் கூறினாரல்லரோ எனின், கடல்நீரின்கண் உப்பானது நிறைந்து உருகிக்கொண்டமை போல இறைவனும் ஆசிரியனாக அருளாலே திருமேனி கொண்டான் என்றறிக.

அவனிவனாய் நின்ற தவனருளா லல்ல
தெவனவனாய் நிற்கின்ற தேழா - யவனிதனிற்
றோன்றுமரப் புல்லூரி தொல்லுலகி லம்மரமா
யீன்றிடுமோ சொல்லா யிது. 92

இறைவன் தனது திருவருளால் ஆசிரிய வடிவங்கொண்டு நிற்கின்றானென்றறிக. இறைவன் அருளுருக்கொண்டு ஆசிரியனை அதிட்டியாவிடத்தே ஆசிரியனாகிய உயிர் யாதொரு பயனையும் நல்காது. மரம் பலனளிப்பதன்றி மரத்தைப்பற்றிய புல்லூரி மரத்தின் பலத்தைக் கொடுக்கவல்லதோ

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருளென்னுங் - கத்தியினான்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கு
மேகக் கொடியெழுங்கா ணின்று. 93

வீடு பெறுதற்கரிய உயிரென்னுங் கொடிமீதே ஆணவமான கொடிபடர்ந்து உடம்பென்னும் பழம் பழுத்தது. அவ்வாணவக்கொடியை அருளென்னுங் கத்தியினால் அறுக்கவே முத்தியெனும் பழம் பழுத்தற்குரிய சிவமாகிய ஒரு தனிக்கொடி விளங்கித் தோன்றும்.

அகளத்தி லானந்தத் தானந்தி யாயே
சகளத்திற் றையலுடன் றோன்றி - நிகளத்தைப்
போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியேன் புன்றலைமே
லாக்குவதுஞ் செய்தா னவன். 94

இறைவன், ஆசிரியன் திருமேனியின்பால் அருட்சத்தி யோடுந்தோன்றி, குற்றமற்ற அருள்வெளியிலுள்ள பரமானந்தத்தை நல்கும் வடிவுடனிருந்து, எனது விலங்காகிய ஆணவத்தைத் தொலைத்துத் தன் பொன்னடியை என்புன்றலைமேல் வைத்தனன்.

குற்றமறுத்தென்னையாட்கொண்டருளித் தொண்டனேன்
உற்ற தியானத் துடனுறைவார் - முற்றவரின்
மாட்சியுமாய் நிற்பார்யான் மற்றொன்றைக் கண்டினக்
காட்சியுமாய் நிற்பார் கலந்து. 95

இறைவர் என் குற்றமாய பாசங்களை அறுத்து, என்னை ஆட்கொண்டு, என் நினைவுடன் நினைவாய் நின்று நினைவு முற்றிய இடத்திலே பேரானந்தமயமாய் நிற்பர்; நான் வேறு எதனைக் காண்கினும் அக்காட்சிப் பொருளிலேயும் நிற்கின்றார்.

ஆளுடையா னெந்தரமு மாளுடையா னேயறியுந்
தாளுடையான றெண்டர் தலைக்காவ - னாளுந்
திருவிசலூ ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து. 96

திருவியலூரினை உடைய சிவயோகியாகிய ஆளுடையான் என்னுந் திருநாமமுடையான். எம்போலியரையும் ஆட்கொள்ளும் கருணை உடையவன். அடியாரைக் காப்பாற்றும் தலைவன் இப்போது பிறவியில் உழலும் எனது வேகத்தை மாற்றித் திருவடியின்கீழ் என்னை வைத்தான்.

தூலத் தடுத்த பளிங்கின் றுளக்கமெனத்
தூலத்தே நின்ற துளங்காமற் - காலத்தாற்
றாளைத்தந் தென்பிறவித் தாளை யறவிழித்தார்க்
காளன்றி யென்மா றதற்கு. 97

பலவகைத் திண்ணிய நிறப்பொருள்களைக் கலந்து தன்னொளி

விளங்காதிருக்கும் படிகம்போல மாயைப் படைப்புக்களிலே பொருந்தி அலமராவண்ணம். பக்குவகாலத்தே தன் திருவடிகளைத் தந்து என் பிறவிவேரை அறவே கெடுத்தார்க்கு நான் அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறு யான்செய்யும் கைம்மாறு யாது?

இக்கணமே முத்தியினை யெய்திடினும் யானினைந்த
அக்கணமே யானந்தந் தந்திடினு - நற்கணத்தார்
நாயகற்கும் நாயகிக்கும் நானடிமை யெப்பொழுது
மாயிருத்த லன்றியிலேன் யான். 98

இப்போது இறைவன் வீட்டினை அளிப்பினும், நான் அதனை விரும்பி நினைந்தபோதே ஆனந்தமளித்திடினும். அடியார் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் நான் எப்போதும் அடிமையாயிருத் தலையன்றி வேறறியேன்.

என்னை யுடையவன்வந் தென்னுடனா யென்னளவி
லென்னையுந்தன் னாளாகக் கொள்ளுதலா - லென்னை
யறியப்பெற் றேனறிந்த வன்பருக்கே யாளாய்ச்
செறியப்பெற் றேன்குழுவிற் சென்று. 99

என்னை எப்போதும் உடைமையாகவுடைய பெருமான் வந்து என்னுடன் கலந்து என்னறிவளவில் என்னைத் தன்னடிமையாகத் கொண்டமையால், என்னை நான் அறியப் பெற்றேன். தம்மையறிந்த பேரன்பர்க்கு அடிமையாய் அவர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து ஒழுகப்பெற்றேன்.

சிந்தையிலு மென்றன் சிரத்தினிலுஞ் சேரும்வகை
வந்தவனை மண்ணிடை நான்வாராமற் - றந்தவனை
மாதினுட னெத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க வென்பதலா
லேதுசொலி வாழ்த்துவே னின்று. 100

என் உள்ளத்திலும் என் சென்னியிலும் திருவடிவைத்து ஆட்கொள்ளவந்த பெருமானை, மீண்டும் பிறவாத நிலைதந்தவனை, அவனது திருவருட் சத்தியுடன் எப்போதும் எவ்விடத்தும் அவன் வாழ்ந்தருள்க என்று வாழ்த்துதலன்றி வேறு எது சொல்லி அவனை நான் இப்போது வாழ்த்த முடியும்?

ஆதார மாகி அருளோடு நிற்கின்ற
சூதான இன்பச் சுகவடிவை - ஓதாமல்
உள்ளவர்கள் கூடி உணரவொழிய நிற்பதலால்
தெள்ளவா ராதே சிவம்.

பொருளும் மனையும் அறமறந்து போக மறந்து
புலன்மறந்து
கருவி கரண மவைமறந்து கால மறந்து கலைமறந்து
தரும மறந்து தவமறந்து தம்மை மறந்து தற்பரத்தோடு
உருகி உருகி ஒருநீர்மை யாயே விட்டார் உய்யவந்தார்.

திருக்களிற்றுப்படியார் உரைநடை முற்றிற்று

உ

குருபாதம்

சிவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

கல்லால் நிழல்மலைவு
இல்லார் அருளிய
போல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

உரை : ஆதியில் அருள் வடிவாகிய கல்லாலமர நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்து, நான்கு முனிவர்க்கு மலைவு தீர்த்தருளிய முதலாசிரியர், மேன்மேலருள் செய்தற் பொருட்டு, சுயம்புமூர்த்தியாகிய பிள்ளையாரது அறிவாற்றல் செயலாற்றல் என்ற இரண்டு திருவடிகளை மெய்யன்பர் தலைமேற் கொள்வர்.

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யெமையிகழார் தம்மை
யுணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

உரை : (உடைமைப் பொருளாகிய) தம்மியல்பினை உணர்ந்து தம்மை உடையானாகிய தலைவனை உணர்ந்தவர்கள் தமக்கு உடைமையாக எம்மை உடையவர்களாதலின், எம்மை அன்பாற் பாராட்டுவாரேயன்றி இகழமாட்டார். தம்மை உணராதவர்கள் தலைவனையும் உணராதவர்களே. அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து தம்முள் ஒற்றுமைப்படமாட்டாராகலான், அவர்களது புறங்கூற்று மொழியை யாம் பொருளாகக்கொள்ளாம்.

பொதுவதிகாரம்

பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

அவன் அவள் அதுவெனும் அவை மூவினைமையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்(து) உளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம், ஒடுங்குதற்குக் காரணமாயுள்ள முதற் கடவுளையே இவ்வுலகம் தனது தலைவனாகவுடையது என்பதை உணர்த்துகிறது.

உரை : அவன் அவள் அது என்று பகுக்கப்படும் உலகத் தொகுதி தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், ஒடுங்குதல், ஆகிய மூன்று தொழிலுடைமையால், அது ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு உள்ளதேயாம். அது தான் ஒடுங்குதற்குக் காரணமான கடவுளாலேயே தோன்றுவது. உயிர்களின் ஆணவமலம் தீர்ந்து ஒடுங்காமையால், அது ஒடுங்கியதோடு நில்லாது மீளவும் உண்டாகும். அதற்கு ஒடுக்கமாய் முடிவைச் செய்யும் அந்தக் கடவுளே ஆதியுமாகின்றான் என அளவை நூலறிந்தோர் கூறுவர்.

முதல் அதிகரணம்

உள்ளதாய்க் காணப்படும் உலகின்கண்ணே. அவன் அவள் அது எனும் வகையுள் அடங்கும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் நிகழக் காண்டலின், அப்பொருள்களின் தொகுதியாகிய உலகும் தோற்றம் நிலை முடிவு என்னும் முத்தொழிற்படுவது என அறிக.

தனித்தனிப் பொருள்கள் தோன்றிநின்று ஒடுங்குவது போல. உலகம் முழுவதும் ஒருகாலத்தில் தோன்றிநின்று ஒடுங்கும். ஒருவகைப் பயிர் அல்லது ஒருவகைப் பூச்சிகள் ஒருகாலத்தில் ஒருங்கே தோன்றி நிலைபெற்று ஒருங்கே அழியப் பார்க்கின்றோம். இதிலிருந்து உலகமும் அவ்வாறாகும் என்பது ஊகித்தறியப்படும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இல்லாதது எக்காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. உள்ள பொருளே தோன்றும் உலகம் தோற்றம் உடையதாதலினால். அது உள்பொருளாகும். உள்பொருள் காரண நிலை, காரியநிலை என இரண்டு நிலையையுடையது . காரணநிலையில் அது புலனாகாமல் நுட்பமாய் இருக்கும். காரிய நிலையில் அது வெளிப்பட்டுத்தோன்றும். ஒரு பொருள் காரண நிலையிலிருந்து காரியநிலைக்கு வருவதே அதன் தோற்றம் எனப்படும்; காரியநிலையிலிருந்து காரணநிலைக்கு மீள்வது அதன் ஒடுக்கம் எனப்படும். ஒடுங்கிய பொருள் தோன்றும்போது ஒடுங்கியவாறே மீளத்தோன்றும். நெல்வித்திலிருந்து நெற்பயிற் முளைப்பதேயன்றிக் கரும்பு உண்டாவதில்லை. உலகம் மாயையில் ஒடுங்கி அதிலிருந்து மீளத்தோன்றும். அஃது ஒடுங்குவதெதற்காகவெனில் உயிர்களின் வினைகள் பக்குவப்படுதற்பொருட்டு என்க. மீளத்தோன்றுவானே னெனில் உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் ஆணவமலம் நீங்குதற்குரிய பக்குவமடைதற் பொருட்டென அறிக.

உலகம் சடமாதலின் அதனைத் தோற்றுவிக்கும்பொருட்டும் ஒடுக்குதற்பொருட்டும் அறிவுடை முதல்வன் ஒருவன் வேண்டும். உலகம் தான் ஒடுங்கிய பொருளினின்றும் ஒடுங்கியவாறே தோன்றுதல் வேண்டுமாகலின் அதனை ஒடுக்கிய கடவுளே அதன் தோற்றத்திற்கும் காரணன் ஆவன். உலகம் ஒடுங்கியது காத்தற் கடவுளாகிய வாசுதேவனில் என்றுரைப்பின், நிலமுதல் மூலப்பகுதிவரையுள்ள இருபத்துநான்கு தத்துவங்களே அக்கடவுளால் ஒடுங்குதல் கூடும். இருபத்துநான்காந் தத்துவத்திற்கு மேற்பட்டதத்துவ புவனங்களை யொடுக்குங் கடவுள் வேறேயுளன். அவன் இருபத்தைந்தாம் தத்துவத்தை யொடுக்கும்போது அத்தத்துவக் கடவுளையும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அயனையும் ஒடுக்குவன். மேலும் வாசுதேவனே மூலப் பிரகிருதியென்பார்க்கு மூலப்பிரகிருதியாகிய தத்துவம் ஒடுங்குங்கால் வாசுதேவனும் ஒடுங்குமென்பதுபோதரும். சடமாய உலகம் மாயையிலொடுங்கித் தோன்றுதலின். மாயை உலகிற்கு வித்துபோல்வது . அம்மாயை அசேதனமாதலின், அதற்கு ஆதாரமாய இறைவனது

சத்தியினாலேயே அது தொழிற்படும். நிலத்தின் தட்ப வெப்பத்திற்கேற்றவாறே வித்து முளைத்து வரும். மாயையாகிய வித்திற்கு இறைவன் ஆற்றல் நிலம்போல் ஆதரவாயுள்ளது. மாயை தொழிற்படுதல் உயிர்கள் உடம்பெடுத் தியங்குதற் பொருட்டென்பது தெளிவு. உயிர்களை யெல்லாம் ஒப்பநோக்கும் முதல்வன் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரு தன்மையான வாழ்வை நல்க வேண்டும். அவ்வாறின்மை கண்கூடாதலின், அதற்குக் காரணம் உயிர்களின் வினையாகும். குளவியாவதற்குறிய புழுவிற்கு அவ்வுருவைக் குளவி கொடுத்தாற்போல. உயிர்களின் வினைக்கேற்ற வடிவத்தை இறைவன் கொடுப்பன்.

இறைவன் உலகத்தைத் தொழிற்படுத்துங்காலை, உருவம் வேண்டுவானல்லன். உருவம் தோன்றியழியும் தன்மை உடையது. உடலையியக்கும் உயிர்க்கு உருவம் வேறு வேண்டாமை போல. உலகத்தை இயக்கும் இறைவனுக்கு உருவம் வேண்டுவதில்லை. உடலின் பகுதிகள் உயிர்க்குக் கருவிகளாதலால், உயிர் உடலிற் கட்டுண்டு நிற்கும். இறைவன் அத்தகைய கருவிகளின்றியே எண்ணமாத்திரத்தால். ஆக்கியளித்தழிப்போனாதலின் , உலகத்திலே கட்டுப்படாது நிற்பன். இறைவன் உலகத்தை அனுபவியானாதலின் ஒருவன் தான் கண்ட கனவை நனவிலே நினைத்துப் பார்க்குங்கால், அதன் கண் அவன் தொடக்குறாமைபோல இறைவன் உலகத்திலே தொடக்குறன்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பொருள்களைச் சுட்டியறியும் இயல்புடைய உயிர்த் தொகுதி, சுட்டாது அறியும் இயல்புடைய ஒடுக்குங் கடவுள் கட்டளைப்படி நிற்றலன்றித் தம்வயமாய் நில்லாமையாலும், ஏனைக்கடவுளர் உயிர்தொகுதியுள் அடங்குதலாலும் ஒடுக்குங்கடவுள் ஒருவனே உலகிற்கு முதல்வன் ஆவான் என்றறிக. உயிர், உலகம் என்பவற்றுள் ஒன்று மாகாத ஒரு பரம்பொருளால், உயிர்கள் உடம்பொடு தோன்றிநின்று ஒடுங்குதலால் அந்த முடிவான பொருளே உலகிற்கு முதலாகும். உயிர்கள் பலவும் பரம்பொருளினின்று இயற்கையில் வேறுபட்டனவாமாகலான், முத்தி நிலையினும் அவை அப்பொருட்கு அடிமையானவனே. சுட்டியுணரப்

படாத பரம்பொருள் பேராற்றலுடைமையின், அஃதொன்றே உலகை ஒடுக்கவுந் தோற்றுவிக்கவும் வல்லதாம். இரண்டாவதுமிகையாகும். ஆதலால் முழுமுதற் கடவுள் இருவரென்று கொள்ளுதற்கிடமின்மை தெளிக.

இரண்டாம் சூத்திரம்

அவையே தானே ஆய் இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கும் அன்றே.

இச்சூத்திரம் மறுபிறவி வரும் வகையை உணர்த்துகிறது.

உரை : சங்கார காரணானகிய முதல்வன் உடலிலே உயிர் கலந்திருப்பதுபோல, உயிர்களிற் கலந்து அவையேயாயும், பொருட்டன்மையால் அவற்றின் வேறாகியும், கண்ணும் உயிரினறிவும் ஒரு பொருளை ஒருங்கு காணுதல் போல, உயிர்க்குயிராயிருந்து உயிரோடு உடன் அறிதல் பற்றி உடனாயும் இருக்கின்றன் அப்படி நின்று, உயிர்கள் இருவினையினாலே இறப்பும் பிறப்பும் பிரியும்படி, அவ்விரு வினைகளைச் செலுத்துவதாகிய ஆணையென்னுந் தனது அறிவாற்றலோடு (சிற்சத்தியோடு)பிரிவின்றி விளங்குவன்.

இதனுள் முதல்வனது பொது இலக்கணம் கூறுமுகத் தனே, அவனது சத்தியும் வினையும், மாயையுமுண்மை குறிக்கப்பட்டது. சத்தியும் அவனுக்குக் குணமும், மாயை உடைமையுமாம். இருவினை கூறவே . அவற்றிற்குப் பற்றுக்கோடாய மாயையுங் கூறியவாறாயிற்று. உலகமாகிய காரியத்திற்குச் சத்திவழி மூலமாகிய துணைக்காரணம். மாயை முதற் காரணம், இறைவன் நிமித்த காரணம்.

முதல் அதிகரணம்

இறைவன் உயிர்களின் அறிவில் இரண்டறக்கலந்தும். தன்மையால் அவற்றின் வேறாகியும், அவற்றைத் தொழிற்படுத்துதற் கண் உடனாயும் நிற்கின்றன். முதல்வன் உயிர்களிரண்டறக்கலந்து நிற்றலை வடநூலார் அத்துவிதம் என்னும் சொல்லாற் குறிப்பர்.

இறைவன் உலகத்தோடு அத்துவிதமாய் இருக்கிறன் என்று சொன்னவளவிலேயே அச்சொல் இரண்டில்லாமையென்று பொருள்பட்டு ஒருமையை யுணர்த்துமென்றல்.ஒருமையைச் சுட்டி அறிவதாகிய பொருள் வேறாக இருத்தலால் அத்துவிதமென்ற சொல் ஏகத்துவத்தை யுணர்த்தாமல் இரண்டு பொருள்களின் அந்நியம் இன்மையை உணர்துவதாயிற்று.

நரம்பு முதலியவற்றாற் கட்டிய உடம்பையும் ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையும் உடைய உயிரை உடம்பிற்கு இட்ட பெயரால் அழைத்தவுடன், அது ஏன் என்று பதில்விடுக்கும். அதற்குக் காரணம் உயிர் உடம்பிலே பேதமில்லாமற் கலந்திருப்பதே. அதுபோல. இறைவன் உயிர்களோடு வேற்றுமை தோன்றாதவாறு கலந்திருப்பன். ஆயினும், அவன் உயிராகமாட்டான். உயிர்களும் அவனாகமாட்டார். அவன் உயிராகியும், உயிரின் வேறாகியுமிருப்பன்.

உபநிடத முதலியவற்றுள் ஒன்று என்றது ஒரு பொருளைக் குறித்தேயாம். அதன் கருத்து கடவுள் ஒருவரே யென்பது. இதனை அறியாமல் ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற உயிர் பாசத்தோடுள்ளது. ஆதலால் அது பதியாகமாட்டாது. கடவுளையன்றி ஒன்றில்லையென்றது. அகரவுயிரின் தொடர்பில்லாமல் பிற எழுத்துக்கள் தோன்றுதல் இல்லையென்றாற்போல என்க. இந்த முறைப்பற்றியே ஞானநூலானது, கடவுள் இல்லையாயின் ஒரு பொருளும் இல்லையென்றது.

பண்ணில் ஓசையடங்குவதுபோலவும், பழத்திலே சிறப்பாகக் கருதப்படுஞ் சுவை அடங்குவது போலவும், உலகெங்கும் வியாபகமாயிருக்கிறது இறைவனது திருவருள் உயிர்களில் இரண்டறக் கலந்துநிற்பதால் அரியமறைகள் ஒன்றென்று சொல்லாது கடவுள் அத்துவிதம் என்று இயம்புவனை.

இங்குக்கூறிய உவமைகள் திருவருள் வியாபகத்துள் உயிர்கள் அடங்கி நிற்கும் முறையையே குறிப்பன.

சிவப்பு மெழுகோடு சேர்த்து அணைக்கப்பட்ட கற்பொடியானது உருகி யொருங்குசேர்ந்து நின்றாற்போல, இறைவன் உயிர்களினின்று பிரிவிலனாகநிற்றலால், அவனே பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு

உலகமாய்தோற்றுவன். வாம தேவமுனிவர்முதலானோர் யானே உலகெலாமாயினேன் என்று கூறியது உலகமாகத்தோன்றும் சிவத்தோடு தாங்கள் கலப்புற்றிருந்ததால் என்க. இம்முத்திகாலத்தே இறை வன் எனது அறிவின்கண்மன்னியபடியால். அவன் உலகமாதல் போல, அவனோடு கலந்த நானும் உலகமாயினேன் என்றியம்புவேன். (மெய்கண்டார் திருவாக்கு)

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிர்களால் பல பிறவிகளில் ஈடுபட்ட புண்ணியபாவங்கள், இறைவனது கட்டலைபடியே, அவற்றின்னுகர்சிக்குறியனவாம்.

ஓர் ஊரை காவல் செய்யும் அரசன் அவனது அதிகாரத்தை ஊர்காப்பாளரென்ருனும் அதிகாரிகளிடம் வைத்து அவர் வாயிலாக நடாத்துதல் போல முதல்வனும் தனது கட்டளையை இருவினையிலேவைத்து அவற்றார் பயன் நுகர்வித்தல் நிகழும் என அறிக,

சஞ்சிதமாய் உள்ள வினையே உடம்பை தோற்றுவிக்க. அந்த உடம்பில் உயிர் பொருந்தி வினைபயனையனுபவிக்கும். முன்வினைப்பயனை அனுபவிக்குமுறையிலேயே வரும் பிறவிக்குறிய வினை ஏற்படும். கருணையாளனாகிய கடவுள், முயற்சியின் பயனை விளைக்கும் நிலம் போல, வினைசெய்வார்க்கு அவர் வினைப்பயனைக் கூட்டுவிப்பன். வினைப்பயன் தானே சென்று செய்தவனையடையாது.

காந்தத்திற்கு நேராக இரும்பைப்பிடித்துக் காந்தத்தை அதுபற்றச்செய்தல்போல, உயிர்களுக்குத் தவறாமல் வினைப்பயன்களை நுகர்விக்கும் முதல்வனால் வினை செய்வோர்வினை செய்தற்குரிய உடம்பினைப் போய்பொருத்தி வினைப்பயனைநுகர்வர். அல்லாக்கால் மலத்திற்கிடக்குங் கட்டுக்காலத்தில் வேறே எவர் வினைப்பயன்களை அறிந்து உயிர்களுக்குச்சேர்ப்பிப்பார்?

பொன்னொளியைச் செய்கின்ற சூரியனால். தாமரையினிடத்தே விரிதலும் குவிதலுமுண்டாம். அதுபோல. முதல்வனால் மும்மலங்கள்

தத்தஞ்செயல்களைச் செய்வன நெல்லினுக்கு உமியும் செம்பிலே களிம்பும், ஆராயுமிடத்து இடையே புதிதாய்ச் சேர்ந்தனவல்ல : பழமையாக அவற்றுடன் உள்ளனவே. அதுபோல மாயையும், ஆணவமும், வினையும் அநாதியே உள்ளன.

மூன்றாம் அதிகரணம்

முதல்வன் ஆணைப்படி இருவினைப் பயனை நுகர்தற் கூரிய உயிர்கள் இறந்து பிறந்து அலமரும். ஒடுங்கினது தோன்றுமென்பதுபற்றி, இறந்த உயிர்கள் மீளப் பிறக்குமென்று கோடல் பொருத்தமே.

கண் செவி முதலியனவுடைய பருவுடம்பு அழிய, முன் உள்ளதாகிய நுண்ணுடம்பு, பூதசார உடம்பாகப் பரிணமிக்க, உயிர் அதனோடு விண்ணுலகம், நரகம் முதலிய இடங்கட்குச் சென்று, வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து. பின்னர் நனவினை கனவில் மறந்தார்போல அறிவு மயங்கி மனம் முன்பற்றிய இடத்தே தள்ளக் கருவிலே போய்ப்பதியும்.

பாம்பு தோலுரித்துப் புதிய தோல் போர்த்தலும், நனவு நீங்கிக் கனவுக்குரிய உடம்பிற் சேர்தலும். வேறுடலில் யோகிகள் புகுந்து மீளுதலும் ஆகிய உவமைகளே உயிர் தூலவுடம்பைவிட்டுப் போதலுக்குப் பெரிதும் வழங்கவன. குடத்திலுள்ள ஆகாயம் வெளியாகாயத்தோடு கலப்பது போன்றதொரு கூத்தாட்டம் அது என்பது சூக்கும உடம்பு நீங்கிப்போகும் விதத்திற்கே உறியதாகும்.

நான்காம் அதிகரணம்

முதல்வன் தனது ஞானசத்தியோடு பிரிவில்லாது நிற்பன். முதல்வனுக்கும் சத்திக்கும் உள்ள தொடர்பு குணிக்கும் குணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பே ஆகும். சிவத்தின் வியாபகத்தன்மையே சத்தி எனப்படும்.

முதல்வன் கதிரவனும் ஒளியும்போலச் சிவமுஞ்சத்தியுமாய் வியாபித்திருப்பான் எனக்கொள்க. பொருள்களெல்லாம் அவனது டைமை : உயிராகிய நாம் அவன் அடிமையாவோம்.

மூன்றாம் சூத்திரம்

உளது இலது என்றலின் எனதுஉடலென்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலிற் கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.

இச்சூத்திரம் உயிருண்மையை உணர்துகிறது.

உரை : நான் இதுவல்ல, அதுவல்ல. என்று கூறுவதொன்று உண்டாகலானும், எனது உடல் என உடலைக் கூறுவதொன்று உண்டாகலானும், ஐம்பொறியினையும்.அவற்றின் நீக்கத்தையும் அறியும் அறிவுடையதொன்று இருத்தலானும். துயின்றபோது உணவும், செயலும், இல்லாததொன்று இருத்தலானும், ஒன்றை உணரச்செய்யுங்காலை, உணர்வதொன்றிருத்தலானும், மாயையாலாகிய கருவியாகிய உடம்பினுள் உயிரென்பது உடம்பின் வேறாயுள்ளது.

முதல் அதிகரணம்

ஆன்மா இல்லையென்று கூறுவார் உடல், பொறி,மனம் முதலியவற்றை முறையே இஃது உயிர் அன்று . இஃது உயிர் அன்று எனக் கழித்து ஒன்றும் ஆன்மாவன்றாதலின் ஆன்மா சூனியமென்பர். அங்ஙனம் கூறுவதோர் அறிவுண்மையின் அவ்வறிவுடையதொன்றே ஆன்மாவென அறிக.

உடல், பொறி முதலிய கருவிகளனைத்தையும் இது நான் அன்று எனக் கழித்தவிடத்தே நுண்ணிய ஐந்தெழுத்து வடிவாய் அறியுமறிவென்று நிலைபெற்றுள்ளது. அதுவே நீயென அறிக. மலத்தாற் பிணிப்புண்ட இந்நிலையிலே, உன்னோடு சார்ந்து நின்று எல்லாப்பொருளையும் கண்ணாடிபோலக் காட்டுவதாகிய மாயை நீயல்ல அறிவில்லாத மாயை நீயாகமாட்டாய். மாயையாலறியும் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட மேலான சிவமும் நீயாகமாட்டாய். நீ மாயைக்கும், சிவத்துக்கும் வேறாகிய தனிப்பொருள்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உடம்பைத் தானாகக் கூறாது. என்னுடையது என்று அதனை உடைமைப் பொருளாகக் கூறும் வழக்கமிருத்தலின், அங்ஙனம் கூறும் உயிர் ஒன்று உடம்பிற்கு வேறாக உள்ளது. மக்கள் எனது என்று சொல்லுகின்ற இயற்கைபற்றி உடம்பின் பகுதியல்லாத பதி, மனை முதலியவற்றையும் முதலில் உயிரென மயங்குவர். பின் அவற்றைத் தமக்கு வேறாகக் காண்பர். அதுபோல கை, கால், உடம்பு, பாச அறிவுமுதலியவற்றைத்தம்முடையனவென்றுகருதிஉயிரென மயங்குவர். ஆய்ந்து பார்க்கின் அவையும் உயிரின்வேறானவையென்று தோன்றும்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகளாலறியப்படுவனவாகிய ஓசை. ஊறு ஒளி, சுவை நாற்றமென்ற ஐம்பூத நுட்பங்களுள் ஒரு பொறி யறிந்ததைப் பிறிதொரு பொறி அறியமாட்டாமையின். ஐம்பொறியையுங் கருவியாகக்கொண்டு , ஐந்து பயனை வேறாக உள்ள உயிர் என அறிக.

காது கேட்பதை கண் கேளாது. கண் பார்பதை காது பாராது, உயிரானது காதாற்கேட்டும், கண்ணாற் கண்டும் பயன்பெறுகிறது என்பது கருத்து.

உடலிலே நிலை பெற்ற, தம்முள் ஒன்று அறிவதை மற்றொன்றறியாதநிலையை யுடையனவாய்த் தம்முள் மாறு பட்ட ஒலி முதலிய ஐம்புலன்களை ஐந்தெழுத்தாற் செலுத்தப்பட்டு ஆராய்ந்தறிகின்ற ஐம்பொறிகளை இப்பொறி காணும், இப்பொறி கேட்குமென அறிவதொன்று இருப்பதால் அது நீயென்று அறிக. ஐம்பொறிகலாகிய அவைகள் தனித்தனி தமக்குரியவற்றை அறிவதன்றி அறிகின்றேனென்றுணர மாட்டாவகலின், நீ அவற்றுள் ஒன்றாகமாட்டாய. நீ அவற்றின் வேறே என்றாராய்ந்தறிக.

பொறிகள் தம்மை அறியமாட்டா. உயிர் பொறிகளையும் அறியும், தன்னையும் அறியும்.

நான்காம் அதிகரணம்

தூக்கத்தில் கனவு கண்டாற் கண்டேனென்றும் காணா விடத்து அதனைக்காணவில்லையென்றும் நனவில் அறிந்து நிற்பது ஒன்றிருத்தலின். அதுவே கனவு உடலுக்கு வேறாகிய உயிர் என அறிக.

பருவுடம்பிலே நின்று இயங்குதலையுடைய ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கிக் கிடப்ப. அவ்வுடலின் அடங்கி வருத்தமில்லாது செவ்வையாக வேறாகப் போய். நீ நுண்ணுடம்புடன் வேறு வகையாக கண்டுங் கேட்டும் உண்டும் உற்றும் உயிர்த்தும் விளையாடி கனவு முடிந்தஉடன் பருவுடம்பிற்கு மீண்டு நனவு உணர்ச்சியுடன் செல்லுதலால், கனவிற்குரிய அந் நுண்ணுடம்பு நீ ஆகமாட்டாய்.

ஐந்தாம் அதிகரணம்

துயிலுமிடத்துப் பிராணவாயு சரித்தும். உணவு. தொழில் முதலியன இல்லாதிருத்தலின், பிராணனுக்கு வேறாக உயிர் உண்டென அறிக.

பொருள்களைப் பார்த்தறிவதற்கு நிலைக்கலமாகிய இவ்வுடலின் கண்ணே. பொருள்களைக் காட்டுவனாகிய கருவிகள் தொழிற்படாது ஒடுங்கியப்போது (துயிலும்போது) உடம்பிலே, நுகர்ச்சியுஞ் செயலும் இல்லாதிருக்கவும், பிராணவாயு இயங்குதலால் , கருவிகளாற் பார்த்தறியும் உயிர் பிராணவாயுவுக்கு வேறாக உண்டு. அவ்வுயிர் ஒடுங்காமல் உடலிற் பொருந்தியிருப்பின், உடம்பு நுகர்ச்சியும் இயக்கமும் உடையதாம் இதனை ஆய்ந்தறிக.

ஆறாம் அதிகரணம்

இயற்கையாகவே முற்றுணர்வுடைய கடவுளுக்கும், அக்கடவுள் உணர்த்தினாலன்றியுணராத உயிர்க்கும் வேறு பாடுண்மையின், கடவுளின் வேறாக அவனால் அறிவிக்கப்படும் உயிர் உளதென அறிக.

பொருள்களை ஐம்பொறிகளாலும் ஒருங்கே அறியாது ஒன்றையே ஒரு காலத்து அறிந்தும். அறியப்படுவதாயும், முன் அறிந்தனை மறந்து அறியாதும். அறிந்ததை இடைவிடாமலறியுமாற்றலின்றி விட்டுவிட்டு

ஐந்து அவத்தைப் பட்டு அடங்கி மீள அறிந்தும் வருவதெது? அது பேரறிவு பொருளாகாது. மனவொருமைப்பட்டு ஆராயின், எதனை அறிகின்றதோ அதன்வயப்பட்டு நின்று அதனைத் தானெனக் கருதுந் தன்மையுடையது உயிரென்பது விளங்கும்.

ஏழாம் அதிகரணம்

எல்லாக் கருவிகளும் கூடி கூட்டம் உயிர் ஆகாது. அக்கூட்டம் முழுவதும் மாயையாகிய சடப்பொருளாலாயது, அச்சடப்பொருள் கட்கு வெவ்வெரு பெயர் உள்ளன. அவையொன்றும் ஆன்மாவைச் சுட்டுமாறில்லை. அவைகளாலாய உடம்பு ஆன்மா இயங்கும் ஆதலின் அக்கூட்டத்திற்கு வேறாக உயிர் உளது என அறிக.

ஆராயுமிடத்து, கலை முதல் நிலம் ஈறாகவுள்ள தத்துவங்களெல்லாம், மாயையினாலாயவையாகலின், நிலைய ாதனவாகும். அவை தொக்கபோதுவிளங்கும் ஞானத்தினியல்பை அசையாமல் கருத்தொடுங்கி முதலில் அதன்றன்மையறிந்து. பின் அவற்றின் பயனை ஆராயின் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல அவைகள் உயிர்க்குப் பொருள்களை விளக்கும் தூல, காரண, பரமாகிய உடம்புகளாகும். உயிர்தான் அவ்வுடம்பின் வேறாவதே.

இலக்கண இயல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று அவை
சந்தித்த(து) ஆன்மாச் சகசமலத்(து) உணராது
அமைச்(சு) அர(சு) ஏய்ப்பநின்(று) அஞ்சுஅவத்தைத்தே

இச்சூத்திரம் உயிரின் பொது இலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

உரை : உயிர் அகக்கருவிகளாய மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் எனும் அவைகளில் ஒன்று அன்று அரசனுக்கு அமைச்சன் போல அவற்றைத் துணையாகக் கொண்டுள்ளது உயிர். தன்னோடு எப்போதும்

உள்ள ஆனவமலத்தினாற் பொருட்களை உயிர் தானே அறிய மாட்டாது உயிரானது அமைச்சரோடு கூடிநின்று தொழில் நடாத்தும் அரசன்போல. அந்தக் கரணங்களோடு கூடி நின்று ஐந்தவத்தைப்படுகின்றது.

முதல் அதிகரணம்

மனம் புத்தி. அகங்காரம். சித்தம் என்னும் அகக்கருவிகள் அவற்றிற்குக்கீழ் உள்ள பொறிகளை நோக்க மிகுதியாக அறியுந்தன்மையுடையனவெனினும். உயிர்க்கு அறிதற் கருவிகளாய்ச் சடமாயிருத்தலின், உயிர் அவற்றுள்.ஒன்றன்று.

மன முதலிய அகக்கருவிகளால் உணரப்படுபவை, ஐம்பொறிகள் முதற்கண் உணரும் புறப்பொருள்களை. உயிரால் உணரப்படுவது புத்திதத்துவத்திற் றோன்றிய தொன்றே. அது கடலலைபோல வந்து தோன்றும். மனமுதலியவை பொறிகளுக்கு வேறாயினாற் போல உயிரும் மனம் முதலியவற்றிற்கு வேறாகும்.

கடல் அலைபோலத் தோன்றுதலாவது, பொய்யுணர்வு முதலிலே தோன்றி. அதன்பின்னர் மனவுணர்வு தோன்றி அதுபோய்ப் புத்தியை அடைய, அங்கே இன்ப துன்ப மயக்கவுணர்ச்சி உயிருக்குத் தோன்றுதல்.

புருடத்தத்துவமாய் நின்ற உயிர் மனவுணர்வாற் பொருள்களைக் காணுமிடத்துச் சித்தத்தைச் சேர்ந்துநின்று இது யாது என நினைத்தும், மனத்தைச்சேர்த்து நின்று பற்றியும், பின்னர் ஆங்காரத்தைச் சார்ந்துநின்று இது இன்னதென அறிவெனென்றெழுந்து தெளிவுபிறவாது புத்தியினாலே இன்னதென்று தீர்மானித்தும் வெவ்வேறுவகையில் அறிதலால் இந்தநால்வகை அந்தகரணங்களுக்கும் வேறாவன் புருடன். அஃது எதுபோலுமெனின் கதிரவன் முதலியவற்றோடுகூடி நாள். நாழிகை முதலிய பாகுபாடு செய்தற்கேதுவாய காலதத்துவம், கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் வேறாதல்போல என்க.

ஐம்பொறிகளுக்குப்போலவே. அந்தகரணங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் வெவ்வேறு தொழில்கள் உள்ளன . அந்தகரணங்களோடு கூடிநின்று

அத்தொழில்களனைத்துஞ்செய்வது உயிர். ஒரோவென்றே செய்வன அந்தக்கரணம் என அறிக.

அக்கருவிகள் தொழிற்படுமிடத்து அகாரம் அகங்காரத்தைச் செலுத்தும். உகாரம் புத்தியைச் செலுத்தும். மகாரம் மனத்தைச் செலுத்தும். விந்து சித்தத்தைச் செலுத்தும். நாதம் புருடனாகிய உயிரைச் செலுத்தும். இவ்வெழுத்துக்களைப் பிரிப்பின்றிப் பார்த்தகாலை. அவைபிரணவமாகிய ஓங்காரமாம். இவற்றால்,கடலில் அலையெழுந்து வீழ்ந்து மீண்டெழுதல்போல. அறிவு நிகழும். நினைப்பு, மறப்பு மாறிமாறிவரும் என்பது கருத்து.

அகக்கருவியறிவுக்குக் காரணமாகிய ஓங்காரத்திலே பொருந்திய விந்துவுக்கு நாதத்துக்கும் அதிதெய்வத்தை ஆராயின்முறையே மகேசுரனும் சதாசிவனுமாவர். அகர உகர மகரத்திற்கு அதிதெய்வங்கள். முறையே சுத்தவித்தையிலுள் அயன், அரி, அரன் என்பவர்களாவர்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிரானது தன்னோடு எப்போதுங்கூடியுள்ள ஆணவமலத்தினால் கருவிகளின் துணையின்றிப் பொருள்களை அறியும் அறிவில்லாததாகும்.

ஆணவமலமானது, உயிரின் அறிவு இல்லையெனும்படி மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது ஆகும்.

மூலமலமானது உயிரினறிவை மறைக்கின்றதேயன்றி. அதனைச் சூனியமாக்கவில்லை. உயிர்க்கு அறிவை மறைப்பது மாயையன்று. உயிரினறிவிற்கு விலக்குப்போலப் பொருள்களைக்காட்டுவது மாயையின் செய்தி. அவ்வறிவைத் தடுத்துநிற்றல் ஆணவமலத்தின் செய்தி. ஆதலால் மாயை வேறு : ஆணவமலம் வேறு.

உயிரின் அறிவைச் சார்ந்து அநாதியே அதனை மறைக்கும் ஆணவமலம், தன்வண்ணமாய்ச் சார்ந்து கேடில்லாமல் இருக்கும் நெருப்பினைத் தனக்குள் மறைத்து ஒன்றாய் நிற்கும் விறகுபோலாம்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

உயிர் ஆணவமலத்தில் மறைந்து நின்ற நிலையிலே தத்துவங்களோடு கூடியகாலை. அருவமாகிய தத்துவ வடிவினதாய் நிற்றலின். அத்தத்துவங்களின் தொழிற்பாட்டிற்கேற்றபடி, வெவ்வேறு உணர்ச்சி நிலைகளை அடைகிறது. அவை நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம் உயிர்ப்படக்கம் என ஐந்தாம்.

நனவில் அறிவுப் பொறியைந்தும், வினைப் பொறியைந்தும், அவற்றிற்குப் புலனாவன பத்தும். அந்தக்கரணம் நான்கும் ,புருடனும் பத்துவாயுக்களும் ஆகியமுப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். நனவு நிதழுமிடம் புருவநடு கனவில்லே. அறிவுப்பொறிகளும் வினைப்பொறிகளும் தொழிற்படாமையின். தொழிற்படுங் கருவிகள் இருபத்தைந்தாம் கனவிற்கிடம் கழுத்து உறக்கநிலையிலே, இருவகைப்பொறிகளும். அவற்றிற்கு புலனாவனவும், பிராணன் ஒழிந்த பிறவாயுக்களும் அந்தகரணங்களும் சத்திமடங்கவே . சித்தம் உடம்பிற்குக் காவலாய் நிற்ப பிராணவாயுவும் புருடனுமே தொழிற்படும். சித்தம் இதயத்தில் பொருந்தியிருப்பதால். இதயமே உறக்கத்திற்கிடமாம் சித்ததின் செயலும் அற்ற இடம் பேருறக்கம். இதற்குத்தானம் உந்தி. ஆங்காரத்தால் செல்லும் பிராணனுமடங்கியநிலை உயிர்படக்கம். இது மூலாதாரத்தின் நிகழ்வது.

நெற்றியிலே நனவு நிலையுற்ற உயிரானது நனவி லேயே ஐந்து அவத்தையடையும்.

பொருள்களை நுகருமிடத்தே அவை நிகழ்வன. ஒன்றினையறியுங்கால். அதனைவிட்டு விட்டறிவதல்லது இடையறாது அறிவதில்லை. விட்டுவிட்டறிதற்கேற்ப இயங்குங் கருவிகளும் ஒன்றே. பலவோ செயற்படுதலால் இவ்வவத்தைகள் ஏற்படுகின்றன. இயக்குங் கருவிகளாகிய சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்தாகலின். விடயநுகர்ச்சிக்கட்படுமவத்தையும் ஐந்தாயின.

உயிர், ஆணவமலத்தோடு மாத்திரம் கலந்துநிற்கும் நிலை

கேவலம்மெனப்படும். மாயாகாரியமாய கருவிகளோடு கூடியநிலை சகலமெனப்படும். மலத்தின் நீங்கியநிலை சுத்தமெனப்படும். கேவலநிலையிலே உயிர்கள் ஆணவமலமறைப்பால் யாதும் உணரா. சகலநிலையிலே உயிர்கள் உலகத்தையறியும். சுத்தநிலையிலே அவை கடவுளையும் தம்மையுமறியும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்(கு)
அளந்தறிந் தறியா ஆங்கவை போலத்
தாம்தம் உணர்வின் தமியருள்
காந்தங் கண்ட பாசாசத் தவையே.

இச்சூத்திரம் கட்டுநிலையில் இறைவன் உயிர்க்குச் செய்யும் உதவியை உணர்த்துகிறது.

உரை : மேலே கூறிய உயிராலே மெய், வாய், கண், மூக்கு. செவி என்ற ஐந்து பொறிகளும் தத்தம் விடயங்களை அளவிட்டறிந்தாலும் தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறியமாட்டார். அப்பொறிகள் போல உயர்களும் தம்மையும் தமது அறிவிற்கு விளக்கந்தருபவனாகிய தனி முதல்வனது திருவருட் சத்தியையும் அறியமாட்டார், உயிர்கள் முதல்வனால் அறிதல், காந்தத்தின் முன் வைத்த இரும்புபோல முதல்வன் சந்நிதி மாத்திரையில் நிகழும். ஆதலால் முதல்வன் விகாரப்படான்.

முதல் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகள் உயிராற் பொருள்களை யறியும் : அவற்றினோடு உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு அறிந்தாலன்றி அவை ஒரு பொருளையும் உணரமாட்டார் ஆகலின் என்க.

அரசன் செங்கோல் மண்டபத்திலிருந்து ஏவலாலரைக் காரியங்களிற் செலுத்தி ஆளுதல் போல உயிரானது ஐம்பொறிகளைச்

செலுத்தி ஆண்டு நெற்றியிலே நிற்பதாகலின், ஐம்பொறிகள் உயிரை அறியமாட்டா : ஐம்பொறிவாயிலாகப் பொருள்களையறிந்தாலன்றித் தானாக உயிர் பொருள்களை யறியாது, உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டாலல்லாமல் கண் பாராது, காது கேளாது. ஆதலால் ஐம்பொறிகளும் உயிரும் தம்முள் இன்றியமையா.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிரும் தனது தலைவனாகிய கடவுளினாலே பொருள்களை அறியும். உயிரால் பொருள்களை அறியும் இந்திரியங்கள் தம்மையும் உயிரையும் அறியாமைபோல. உயிரும் தன்னையும் தனது முதல்வனையும் அறியாமல் நிற்கும்.

பேரின்ப நிலையருளும் சிவபெருமான் திருமுன்பே உலகம் தொழிற்படுகின்றது. முற்றுணர்வுடைய முதல்வன் தனக்குக் கண்போலப் பொருள்களை விளக்கி நிற்ப, உயிரானது தனது வினைக்கீடாகப் பொருள்களை அறிந்தனுபவிக்கும். அப்படி இறைவன் அறிவித்து நின்றபொழுதும், சுட்டுப்பொருளாகிய அசத்துப்பொருள்களைத் தூயதன்மையனாகிய அவன் அனுபவியான்.

கதிரவனுடைய ஒளியிலே அடங்கித் தோன்றாது நிற்பனவாய். அவனுடைய ஒளியை இன்றியமையாத கோள்கள்போல, மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனுதவியால் உயிர் கண்டுங் கேட்டும் உண்டும் முகர்ந்தும் தொட்டுமுணரப்படும் பொருள்களைத் தெரிந்து. வேறாதலும் ஒன்றாதலுமின்றி இறைவனோடு உடனாய் நிலைபெறும் என அறிக.

ஈசன்பால் உயிர்களை உய்விக்கும் இரக்கம் உண்டு. அது அவனது சத்தியாகும். அச்சத்தி அவனையின்றி யமையாது. அவனும் அச்சத்தியை யின்றியமையான். சத்தியும் சிவமும் குணமுங் குணியும் ஆக. கதிரவனும் ஒளியும்போலப் பொருந்திநிற்றல் ஞானக் கண்ணுடையார் அறிவுக்குப் புலனாம்.

ஆறாம் சூத்திரம்

உணருரு அசத்தேனின் உணரா தின்மையின்
இருதிறன் அல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே.

இச்சூத்திரம் நிலைப்பொருள் இது, நிலையாதபொருள் இது என உணர்த்துகிறது.

உரை : இறைவன் அறியப்படு மியல்பினனெனின் உலகப்பொருள்போல நிலையிலாப் பொருளாவன். அவன் எவ்வாற்றாலும் அறியப்படாதவனெனின், அவன் சூனியமாவன். ஆதலின் இரண்டு தன்மையும்மின்றி உயிரறிவாலறியப்படாமையும், பதியறிவால் அறியப்பறிடுதலுமாகிய இரண்டு வகை யானும் இறைவன் சித்தாகிய சத்தாய் உள்ளவனெனக்கூறுவர் மெய்யில் நிலைப்பெற்று உயர்ந்தோர்

முதல் அதிகரணம்

இவ்வுலகில் சுட்டியறியப்பட்ட பொருள்கள் யாவும். உள்ளதென்ற உணர்ச்சிக்கு மாத்திரமின்றி இல்லது என்ற உணர்ச்சிக்கும் இடந்தருதலின், அவை நில்லாதன எனப்படும்.

ஆராயுமிடத்து. மாயா கருவியின் உதவியால் அறியப்பட்டனவெல்லாம் நிலையாதனவாகும்.

நிலையாமைக்கு உவமைகளாவன. நீரிலே எழுதிய எழுத்தும் . நிகழும்போதே மறைகின்ற கனவும், கானலும் என்பன.

இரண்டாம் அதிகரணம்

கருவிகளால் அறியப்படும் இயல்பும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத இயல்புமின்றிப் பாசஞானத்தையும், பசு ஞானத்தையும் கடந்ததாய் பதிஞானத்தால் நேரே யறிந்தனுபவிக்கற்பாலதாய் நிற்கும் அப்பரம்பொருள் நிலைப்பொருளாயுள்ள சிவமென்று பெரியோரால் அறியப்படுந் தன்மைத்து.

பரம்பொருள், கருதப்பட்ட சத்துப்பொருளும் அசத்துக்பொருளும் அன்று என்னில். சத்து மசத்து மகாரபொருள் யாது காரணம்பற்றி உண்டென்றறிவது எனில் கருவிகளின் உதவியால் அறியப்பட்டதும் ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத சூனியமும் ஆகிய இரண்டும் அசத்தேயாதலால். சுட்டறிவினால் அறியப்படாத சத்தென்ற மெய்ப்பொருள். உயிர் அத்துவிதமாய் நின்றறியத்தக்க சிவனது திருவருலாலே அறியப்படுவதாம்.

உலகில் அறியப்படுபவைகளெல்லாம் நிலையாப்பொருள் ஆதலின், அறிவில்லாத அவற்றுள் ஒன்றும் ஒரு முதல்வனை அறியமாட்டாது.அப்பொருள்களை யறியும் உயிர்தானும் முதல்வனை அறியமாட்டாது ஆராய்ந்து பார்ப்பின். அப்பொருள்களைப்போல அவனை அறியக் கூடுமாயின் அவன் உயிரின் வேறாவன். .உண்மையுணர்ந்தோன் இறையருளில் அடங்கிநின்று இறையறிவோடு கூடிய தன்னறிவால் அறிதலால் அத்தனி முதற்பொருளை அதனின் வேறாக நின்று அறிவானல்லன்.

கடவுள் மனமுதலிய கருவிகளோடு பாவிக்கப்படுவதானால், அது சுட்டியறியப்படும் அசத்தாகும். அப்பாவனையைக் கடந்ததென்றால், கருவிகள் நீங்கியவழிப் பாவனையென்பது பெயர்மாத்திரமன்றி. உண்மையில்லையாம். சொல்லவொண்ணாததாகப் பாவிக்கப்படுவதெனில், அது சூனியமாம். கிடையாத பொருளைக் கிடைத்ததாகப் பாவிப்பது போலப்பாவனை செய்தலென்னின் அதுப்போலிப்பாவனையாம். ஆதலால் இறையருள் வழி நின்று நினைக்கப்படுவது பரம்பொருள். அது சூனியமன்று.

யோகியர் கூறும் பாவனையால் இறைவனை அறிதல் கூடாதென்றவாறு.

இறைவன். தன்னை உயிர் அறியும்படியும் அதனின் வேறாகநிற்பானல்லன். உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு நுட்பமாய் அதன்கட்கலந்திருத்தலின், உயிரால் தனது அறிவின் கண்ணே அவன் அறியப்படான்.உயிரார்பொருள்களையறிகிற கண். சத்தாகிய உயிரினை அறியாமைபோல. தனக்குப் பொருள்களை விளக்குவாளாகி நின்ற

முதல்வனை உயிரினறிவு கண்டறிந்து உயிர்க்குக் காட்டமாட்டாது.

சிவம் இன்னதென்றறியப்படாமையால் அது வென்று சொல்லப்படும் ஒருபொருளன்று. அச்சிவத்தையன்றி. அதனை அது என்று ஊகித்து அறிகின்ற அறிவுப்பொருள் அதற்கு வேறேயுளது. உலகப்பொருள்போலச் சுட்டியறியும்படி வேறாக நில்லாது உயிரின் அறிவின்கண் கலந்து முதல்வன் நிற்றலின். அவனை அறிகின்ற அறிவுப்பொருளாய உயிரும் கலப்புப்பற்றிச் சிவமாம் என்று சொல்லுமாறு உளதாம்.

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவைஞ் சூனியம் சத்(து)எதிர் ஆகலின்
சத்தே அறியா(து)அசத்தில(து)அறியா(து)
இருதிறன் அறிவுள(து)இரண்டலா ஆன்மா.

இச் சூத்திரம் முத்திபெறுதற்கு உரிய உயிரின் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

உரை : சிவசத்தின் முன்னர், அசத்தாகிய நிலையிலாப் பொருளெல்லாம் பாழேயாகலான், சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அனுபவியாது : பாசம் அறிவில்லாத சடமாகலின் சத்தாகிய சிவத்தை அறிந்து அனுபவியாது. ஆதலால். சத்தேயாகவும் அசத்தேயாகவுமில்லாத உயிர் இரண்டையும் அறிந்து அனுபவிக்க வல்லது ஆதலின் உயிர் சதசத்தாகும்.

முதல் அதிகரணம்

சுட்டாது அறிவுஞ் சிவத்தின்முன் சுட்டியறியப்படும் நிலையிலாப் பொருட்டொகுதி விளங்கித் தோன்றாது.

பசுபாசங்கள் தனக்கு வேறாகாது தன்னுள் அடங்கிநிற்றலையுடைய

அரனுக்குச் சுட்டியறியக்கிடப்பது யாதுமில்லை. அவ்வாறு அன்னியமில்லாத முதல்வன் அசத்துப்பொருளை யறிவானாயின் . தனக்கு வேறாக அவற்றைச் சுட்டியறியான். கதிரவன்முன் இருள் மடங்குதல்போல. முதல்வன் முன் அவனது வியாபக அறிவுக்கு இயையாத அசத்துலகம் விளங்கி நில்லாமை அறிக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

தத்துவ வடிவாகிய உலகினக்கு அறிவு இல்லை கானலைத் தண்ணீரென்றெண்ணி. அதன்பாற்செல்லும் அறிவிலானுக்கு அவன் அதையணைந்தகாலை அக்கானல் நீரானது பொய்யாகும் : அதுபோல நேற்பட்ட குருமொழியை ஆய்ந்தறிவாரில்லாதபோது. உலகப்பொருள்கள் நிலைத்தனவாயும் அறிவுடையனவாயும்தோன்றும், ஆய்வாருள்ளபோது அவர்க்கு அவை அசத்தாயும், அசித்தாயும் விளங்குமென்றறிக,

மூன்றாம் அதிகரணம்

சத்தும் அசத்தும் ஒன்றை ஒன்று உணராதாகவே, அவ்விரண்டனையும் அறியும்தன்மையதாய். அறிவிக்க அறிவதாய் அவ்விரண்டினும் நிலைபெற்ற அனுபவ அறிவுள்ளதாயது எதுவோ. அதுவே சதசத்தாய உயிர்.

நுணுகிய நூல்களை ஆராய்கின்ற உயிரானது சத்தையும், அசத்தையும்தான் அறிதலால், அது அறியப்பட்ட இரண்டினும் வேறாதலால் அறியப்பட்ட சத்துமாகாது : அசத்துமாகாது. அதன் உண்மைத்தன்மை சத்தோடும் அசத்தோடும் கணிக்கப்படத்தக்கதாய் மூன்றாவதொரு பொருளாய் நில்லாது. சூனியப்பொருளாகவும் நில்லாது, இரண்டினுஞ் சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ப் பூவலே வாசம் அடங்கித்தோன்றுமாறுபோல, இரண்டினையும் அறியுங்கால் அவற்றின் சார்பாயறிப்படுவதாயிருத்தலாகும்.

அறிவை விளக்குங்கருவி யில்வழி அறியாமை அடைந்தும்.

நோய்க்கு மருந்துபோல்வாகாகிய அறியாமைக்கு மருந்தாகிய விளக்கமுள்வழி அறிந்தும் இங்ஙனம் மாறிமாறி உணர்ந்துவருகின்ற உயிர் ஒரு தன்மையாயறியும் சத்தாக மாட்டாது. சொல்லப்புகில் உயிர் செய்த வினைகளின் பயனை உயிரே அறிந்து அனுபவிப்பதன்றி அசத்தாய் பாசம் அறிந்து அனுபவியாமையால். உயிர் அசத்தும் அன்று அஃது இரண்டினும் வேறு.

மயக்கமாகிய அறியாமை அறிதற்கருவி யில்வழி மேற்பட்டும், அஃதுள்ளவழி நீங்கியும் நிலைபேறில்லாததாக விருப்பதால் அது உயிர்க்குயிராயுள்ள முதல்வனது மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பற்றாது.கடலிலே உப்பானது நீரிற்பற்றுவதேயல்லாமல். அதற்கு இடங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற் பற்றாமைபோல, மயக்கமானது உயிரைப் பற்றுமே யொழிய முதல்வனைப் பற்றாது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்(டு)
அன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

இது சிவஞானத்தினை உணருமுறைமையினை உணர்த்திற்று.

உரை : பல்பிறவிகளிலே செய்த பெருந்தவத்தினால் ஒரு பிறவியிலே உயிர்க்குயிராய பரம்பொருள் உயிர்க்குக் குருவாய்த்தோன்றி உயிரை நோக்கி நீ நின்பெருந்தகைமையறியாது மயங்கி இடர்ப்பட்டாய், நின் பெருந்தகைமை இத்தகையது என்றறிவுறுப்ப உயிரானது ஐம்புலவேடர் கூட்டுறவினை விட்டு நீங்கி இறைவனேடேத்துவிதமாய் நிற்கும் நிலையினையுணர்ந்து அம்முதல்வன் திருவடிகளையணையும்.

முதல் அதிகரணம்

உயிர்களுக்குப் பல பிறவிகளில் சரியை கிரியை யோக நெறிகளில்

நிற்றலாகிய தவத்தின் பயனாக வீட்டு நெறிக்கு இன்றியமையாத சிவஞானத்தை இறைவன் கொடுத்தருள்வன்.

சரியை, கிரியை, யோகம் என்னுந் தவத்தை ஆற்றியவர்கள் ஒரு தலையாகத் தவப்பயனடையதற்குரிய உயருலகினையடைந்து தவப்பயனை நுகர்ந்தபின், உலகத்லுள்ள பற்றினைப் பிறவியெடுத்து ஒழித்தற்பொருட்டு, தவஞ்செய்தற்குரிய நல்ல இனத்திலே வந்து பிறந்து சிவஞானம் நண்ணுவதைக் கற்றறிந்தவர் ஆராய்ச்சி தெரிந்து கூறும். உலகத்திற்பிறந்து அறுப்பதாகிய பற்று இல்லாதவிடத்து, தவலோகத்தில் நின்றவாறே ஞானமடைவர்.

உலகவின்பங்கருதிச் செய்யப்படும் நல்வினையின் பயனானது. பசிக்கு உணவுபோலும் . உண்டவுணவு அற்றவுடன் மீண்டும் பசியுண்டாம் ; அதுபோல, அந்நல்வினையானது நிலைத்த இன்பத்தைக் கொடாது. உலகப்பயன் கருதாது, வீடுகருதிச்செய்யுஞ் சரியை, கிரியை. யோகமென்பன இருவனையொப்பினை உயிர்க்கு உண்டாக்கி. ஞானத்திற்கு வழிதிறக்கும். இருவினையொப்பாவது நல்வினையுந் தீவினையும் உலக இன்பதுன்பத்தைப்பயத்தைப்பயத்தலால், அவையிரண்டின் பயனிலும் ஒத்த முறையில் விருப்பமில்லாமையாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

ஞானத்தை விரும்பும் உயிர்களுக்குப் பருவம் வந்தபோது. உள்நின்று உணர்த்திவந்த முதல்வனே. ஞானகுருவின் அறிவில் வேறக்கலந்து நின்றுசிவ ஞானத்தை உணர்த்தியருளுவன்.

விஞ்ஞானகலர்க்கு உண்மையறிவு, இறைவன் உள்நின்றுணர்த்தத் தானே உண்டாகும். பிரளயாகலருக்கு அவ்வாறின்றித் தனது தெய்வவடிவையே குருவடிவாகக் கொண்டு முன்னின்று ஞானத்தை உணர்த்துவன். அறியாமையுடைய சகலர்க்கு அவர் வடிவுபோலும் வடிவுடைய குருவாகி வந்து அவ்வடிவின் பின்னாக மறைந்து நின்று உண்மையறிவை நல்குவன்.

விஞ்ஞானகலர் – விஞ்ஞானத்தாற் கலையற்றவர். பிரளயாகலர் –

பிரளயத்தாற் கலையற்றவர். சகலர் – கலையோடு கூடினவர். இவர்கள் முறையே ஒருமல, இருமல, மும்மல முடையவர்.

உயிர்கள் தமக்கு உரிய படிமுறையில்வைத்து முதல்வன் அறிவிக்க அறியுமியல்பின. முதல்வன் உபதேசமொழி முதலியவற்றை வேண்டிநின்ற பிரளயாகலருக்கும் சகலர்க்கும் இன்றியமையாத அவைகள் முன்னிலையிலும். பின்னிலையிலும் நிகழும், அவற்றை இன்றியமையாது வேண்டாத விஞ்ஞானகலர்க்கு இறைவனால் உள்நின்று ஆட்கொள்ளப்பட்ட நிகழ்ச்சியளவிலேயே வீடுபயக்குமுணர்வு உண்டாம்.

ஒரு நங்கைக்கு (பிள்ளையை காணாமுன்) சுரக்காதமுலைப்பாலும் கண்ணீரும் பிள்ளைக் கண்டவுடனே தோன்றுகின்றன . அவ்வாறே நீரில் மறைந்த நிழல்போல . உயிர்களோடு கலந்து புலப்படாது நின்ற முதல்வன், குரு வடிவமாய் உருவெடுத்துத் தோன்றாவிடின், சகலர்க்குச் சிவஞானம் உளதாகாது. தோன்றுமிடத்து உளதாம்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பளிங்கிற் பொருந்திய நிறங்கள் தமது இயல்பினைக் காட்டுவனவன்றிப் படிகவொளியைக் காட்டாமைப்போல, ஐம்பொறி யறிவுகள் தமக்குப் புலனாய விடங்களையே உயிர்க்குக் காட்டி நிற்றலால், உயிர்கள் ஐம்பொறியறிவுகளால் திரிபுணர்ச்சியுடையனவாய்த் தம்மை அறியமாட்டா.

பளிங்கானது தன்னாற் சாரப்பட்ட பல நிறங்களையே காட்டி நிற்பதுபோல, சார்ந்த பொறிகளின் தன்மையை தன்மாட்டுக் காட்டும் தனது பொதுவியயல்பை நினைந்து பல்நிறங்கள் படிகத்திற்கு வேறு என்றறியுமாறுபோல, பொதுவியல்பைக்காட்டும் பொறிகளைத் தன்னின் வேறென அறிந்து. அப்பொதுவியல்பு நிலையாதொழியுமாறு, தனது சிறப்பியல்பை யுணர்ந்தோன் (அசத்தாகிய பொறிகளுக்கு) வேறாகிய மெய்ப்பொருளாகிய தெய்வத்தின் அடிமையாவன்.

நான்காம் அதிகரணம்

ஒருவன் ஏறியிருந்து ஆடுகின்றஊஞ்சல் அது தொங்கவிட்டுள்ள கயிறு இற்று விழநேரின், உற்றுழியுதவுந் தாய் போல அதற்குத் தாரகமாக உதவுவது நிலனேயாதல்போல தவமுற்றிய உயிரானது தன்னை ஐம்பொறிகளுக்கு வேறாகவுணரவே தாரகமாகிய தமது தலைவனது திருவடியை அடையும்.

அணையை உயர்த்திக் கட்டித் தடை செய்தலினால் தேக்கிநின்ற ஆற்று நீர்போலப் பாசஞானங்களால் வியாபகம் தடைபட்டுநின்ற உயிரானது, தடை நீங்கிய ,காலத்தே கடலின்கட் சென்றடங்கி மீண்டு பிரிந்து வாராத ஆற்று நீர்போல, தனக்குத் தடைசெய்கின்ற பொறியுணர்வு நீங்கிவழி, கேடில்லாத சிவபெருமான் திருவடிகளையடைந்து, அத்திருவடி நிறைவேயாய் அதன்கண் அடங்கிய பின்பு மீளுதல் செய்யாது.

ஐம்பொறியுணர்வு உள்பட, எவ்வகை யுணர்வும் இறைவனே என்றால், அவனைப் போயடைய விரும்புவார் யாரும் இல்லை, உயிருணர்வோடு இறைவன் தொடர்பில்லானென்னில், அவன் முழுமுதல்வன் ஆகான். கண்போலப் பிற பொறிகள் புலன்களை அறிந்து பற்றுவன அல்ல. அது போலப் பொறியுணர்வும், உயிருணர்வும் ஒரு தன்மையனவல்ல. கண்ணில்லாதவர் கண் பெற்றவிடத்தே அவர்க்குப் பிற பொறிகளினும் கண்ணுக்குள்ள மேம்பாடு தோன்றும். அதுபோலப் பாசம் நீங்கியவிடத்தே உயிரின் வியாபக அறிவு பொறியுணர்வுகளிலும் மேம்பட்டதென உயிர்க்குத் தோன்றும்.

பொறியுணர்வு பற்றியதை யறியும்; உயிருணர்வு வியாபித்தறியும். பிற அவயங்கள் ; பொறியுணர்வுக்கும். கண் உயிருணர்வுக்கும் உவமையாயின.

ஐம்பொறிகள்போல, அளவுப்பட்ட விளக்கம் உடையவனாகாய் என்று அறிவுறுக்கப்பட்ட முடிந்த உபதேசம் பெற்று, ஐம்பொறிகளைவிட்டுச் சிவனை அடைகின்ற சகலனாகிய ஆன்மா ஐம்பொறிகளோடு இருத்தல்பற்றிச் சிவனை விட்டு நீங்கமாட்டான்.

நீர்மேலே பரந்த பாசியைப்போல நீங்கக்கூடிய ஆணவமலம், வினை முதலியன வாசனைவயமாக வந்து கூடுமாயின், தன்னை நீங்காத முதல்வனை நினைந்து அவற்றை விட்டு விலகுவான்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத் துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணும் அஞ்செழுத்தே

இச்சூத்திரம் வாசனாமலம் தாக்காது, உயிரினைப் புனிதமாக்குவதை உணர்த்துகிறது.

உரை ;- குறைவான அறிவாகிய பாச ஞானத்தாலறியப்படாத முதல்வனை அவனது திருவடி ஞானமாகிய கண்ணினால், அறிவின்கண்ணே ஆய்ந்தறிக. ஒருவரும் ஏறிச் செலுத்தாத விரைவுடைய பேய்த்தேராகிய கானல் போலப் பாசக்கூட்டம் நீங்கியொழிய இறை ஞானமானது, பிறவித் துயராகிய வெப்பத்திற்குக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும். அக்காட்சி சலியாமைப்பொருட்டு அப்பொருள் பயக்குந் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி தியானிக்க.

முதல் அதிகரணம்

முதல்வன் பாச பசு ஞானங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுப் பதியறிவாலே அறியத்தக்கவனாயிருத்தலால் அவனை ஞானக் கண்ணாலே காண்க.

பாசங்களுள் ஒன்றலன் ஆன்மா வென்பதறிந்து, இறையறிவு பெற்ற காலத்தே அவன் வியாபகத்தில் அடங்கிய ஆன்மாவை இறையறிவாற் காணப்பெறுதல் கூடும். அவ்வாறின்றி வேறுவகையில் உயிரின் உண்மையியல்பை அறியமுடியாது.

உயிரால் காட்டப்பட்டு ஒன்றைக் காண்கின்ற கண்ணானது தன்னை யறியமாட்டாது. அது தனக்குப் பொருள்களைக் காட்டுவதாய

உயிரையும் அறியமாட்டாது. அதுபோல, முதல்வன் காட்ட ஒன்றைக் காண்பதாய உயிர் தன்னையுமறியாது, தலைவனையுமறியாது. உயிரின் தேர்ச்சியறிவின்கண் உடனாய் நிற்கும் மறைபொருளாகிய முதல்வனை அவ்வறிவிலே நாடித் தெளிவாயாக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

படிகத்தின்பாலுள்ள நிறவேற்றுமைகளை படிகத்தின் குணமல்லவென்று கழித்தவிடத்து, எஞ்சிநிற்பது படிகவியல்பாதல்போல, நிலையான பொருளையறியும் ஞானத்தை மறைத்து நிற்கும் அசத்துப்பொருள்களினுணர்வை நிலையிலாததென ஆசிரிய மொழியில் உறைத்து நின்று கண்டு கழித்தவிடத்தே, தோன்றி விளங்குவது சிவஞானத்தின் வடிவமென்றறியற்பாலது.

குணரூபமாக அறியப்படும் அசுத்த மாயாகாரியங்களையும் மலகன்ம காரிய வடிவாயறியப்படும் கலப்புப் பிரபஞ்சத்தையும், நிலையில்லாத இன்ப வடிவாய் விளங்குஞ் சுத்தப் பிரபஞ்சத்தையுங் கடந்தவனாய். உயிரினுணர்வுக்கு மேற்பட்டவனாய் நின்ற, சிவஞானத்தாலன்றிப் பிறவாற்றாலறியப்படாத முதல்வன். ஆகாய முதலியவற்றை அசத்தென நீக்கியவிடத்து, இன்னதென்றறியவராத சூனியப் பொருள் போலத்தோன்றி, உயிரின் அகண்ட அறிவின்கண் நீங்காது நிலைபெறும் பேரறிவாய்த் தோன்றுவான்.

சுட்டியறிப்படும் பொருளை அசத்தென்று சுட்டியறிந்து கழிக்கவே, முடிவாய்ச் செப்பமாயுள்ளது சத்தாகிய சிவமேயென்றறிக. சுட்டுப் பொருளோடு சார்ந்தறிந்து வந்த உயிர், அதனின் வேறான சத்தாகமாட்டாது. உயிர் சத்துப் பொருளுக்கு அடிமையாய் அதனைச் சேர்ந்தால் சுட்டுணர்வு உயிரைவிட்டொழியும்.

சுட்டறிவாற் கண்ட பொருள் ஒவ்வொன்றையும் இது சத்தன்று, இது சத்தன்று எனக் கழித்து உயிரறிவின் கண்ணே சுட்டுணர்வில்லாதுநின்ற கடவுளை ஆராய்ந்து அசத்துவிதமாய் அவனைப் பாவித்துணர்ந்தால் அப்பாவனையில் விளங்கித் தோன்று முதல்வனால் சுட்டுணர்வு ஒழியுமுறை, கருடதியானத்தால் விடம் நீங்குவதுபோலாமென்க.

ஆதி பௌதிக கருடன். ஆதி தைவிக கருடன், ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடன் மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் உலகத்திற் காணப்படுங் கருடன் ஆதி பௌதிக கருடன். அதற்கு அதிதெய்வமாய் மாந்திரிகன் உள்ளத்தில் அதுபோல வைத்துத் தியானஞ் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதி தைவிக கருடன். அம்மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவ சத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன். அதனைப் பாவித்தலாவது நாடோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம்மந்திர ரூபமே தானாக அநந்நியபாவனை செய்து தன்னறிவு அதன் வசமாம்படி உறைத்து நிற்றல். அங்ஙனம் நின்ற அம்மந்திரக்கண் கொண்டு பார்க்கவே, அஃது விடவேகத்தை மாற்றுதல் ஒரு தலை.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பதியை ஞானக்கண்ணால் நாடிய பின்னர் அவ்விடத்து முத்தி பஞ்சாக்கரத்தை அதன் பொருள் அறிவில் விளங்கும் படி அறிவிலே கணித்தல் வேண்டும். ஏனெனில், வேப்பங்கனியைத் தின்று சுவைகண்ட புழு, கரும்பதைத் தின்றபோதும், பழக்கத்தினாலே முன் தின்ற வேம்பயை நோக்கி நிற்குமாறுபோல, பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களுக்கச் சிவஞானம் விளங்கிய காலையும், வாசனை வயத்தால், அவை பண்டைச் சிற்றுணர்வை நோக்கிநிற்கும் ; அவ்வாசனையை நீக்குவதற்கு என்க.

உயிர் சிவனுக்கு உடைமைப் பொருளாதலை ஐந்தெழுத்து ஓதுமுறையினால் அறிந்து இதயத்திலே அஞ்செழுத்தினாலமைந்த முதல்வன் திருமேனியில் கொல்லாமை பொறியடக்கம், பொறுமை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் எண்மலர்தூவி வழிபட்டு அஞ்செழுத்தினால் குண்டலித் தானமாகிய உந்தியிலே ஞானஅனலை யெழுப்பி, அதன் கண் ஓமஞ்செய்து புருவ நடுவில் அஞ்செழுத்தில் சிகர யகர வகரங்கள் நிற்குமுறையை நினைப்பின் இறைவன் விளங்கித் தோன்றுவன். உயிரும் அவனுக்கு அடிமையாய் விளங்கும்.

சாதாரணமாய்க் காணப்படாத இராகு கேதுக்களைக் கிரகண காலத்தில் சந்திரனிலும் சூரியனிலுங் கண்டாற்போல

உள்ளத்தின்கண்அஞ்செழுத்துமுறையில் வைத்துச் சிவனைச் சிந்தித்தால், கடைந்தகாலை விறகிற்றோன்றும் நெருப்புப்போல, அவன் தோன்றி அறிவுக்கறிவாய் விளங்கி நிற்பன். அப்பொழுது உயிர் தானும் நெருப்பைச் சேர்ந்த இரும்புப்போலப் பெருமானுக்கு அடிமையாகும். ஆதலால் திருவஞ்செழுத்தை விதிப்படி எண்ணுக.

தியானிக்குமிடத்து, மண்முதல் பிரகிருதி வரையிலுள்ள தத்துவங்கள் உந்திநின்று மேலெழுந்த தண்டு; வித்தியா தத்துவமேழும் சுத்தவித்தையும் எட்டிதழ்த் தாமரைப் பூ; அதன் கேசரங்கள் அவற்றிற்கு மேலாகக் கருதப்பட்ட ஈசுர தத்துவமும் சதாசிவ தத்துவமும்; சத்திதத்துவம் தாமரைப்பொகுட்டு; சிவ தத்துவம் அப்பொகுட்டிலுள்ள வித்துவடிவமாம் எனவும், அம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய இருக்கையிலே அச்சிவனது சத்தி நிலைபெறும்; எனவும் அறிந்து வணங்குக.

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னாகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

இச்சூத்திரம் முற்றிலும் பாச நீக்கம் பண்ணும்வகையுணர்த்துகிறது.

உரை ; உயிர்கள் கட்டுற்ற காலத்திலே, இறைவன் உயிரோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்துநின்ற அம்முறையே, உயிர் முதல்வனோடு ஒற்றித்து நின்று தானென் வேறு காணப்படுமாறில்லாமல், இறைவன்; கட்டளையில் வழுவாது நிற்கவே ஆணவமலம், மாயை என்பவற்றோடு, கொடிய வினையும் இல்லையாய் ஒழியும்.

முதல் அதிகரணம்

உயிர் தானென வேறு காணப்படாது முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்படுதலாலேயே, யான் எனது எனப் பகுத்துணரும்

திரிபுணர்ச்சிக்குக் காரணமாய மலம் நீங்கி அம்முதல்வனது திருவடியை அணையும். ஆதலான், அவ்வாறு ஒற்றித்து நிற்றல்வேண்டும். யானென்றும், அவனென்றும் பகுத்துணர்வார்க்கு, நானே என்பார்க்குப்போல, உயிருணர்வு முனைத்துக் தோன்றுமாதலின், தான் என்று ஒரு முதல் காணப்படுமாறின்றித் தான் இறையுணர்வுமயமாய் நான் என்பதொன்றில்லை, எல்லாம் இறைவனேயென்று தெளிவடைவாரை இறைவன் தனது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்குமாறு வைத்து, அவர்களுக்குத் தானே முழுவதுமாய் விளங்குவன்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன் அருள்வழி நின்றே செய்வனவெல்லாம் உயிர் செய்யுமானால், திரிபுணர்ச்சிக்கு காரணமாகிய மாயை காரியங்களும் வினையும். ஏகனாகி நிற்பதற்குத் தடையாய் வந்து தாக்கமாட்டாவாதலின், அவன் அருட்கட்டளையின் கண் தவறாது சலிப்பின்றி நிலைபெறுக என்றவாறு.

இந்திரியங்களாகிய பொறிகள் மாயாகாரியமாவனவேயன்றி, யாம் அல்ல. அவை முதல்வனால் தொழிற்படுவனவன்றி, நமது வசமாயுள்ளன அல்ல. அவை தொழிற்படுவதற்கு வாயிலாகிய விடயங்களும் மாயாகாரிமாவனவன்றி நாமல்ல. அவ்விடயங்கள் செயற்படுதலும் முதல்வனாலன்றி நம்வசமாக அன்று. அவைபோல நாமும் சிவனது உடைமைப் பொருளே. நாம் அறிவதும் செய்வதும் இறைவன் அருள் விளக்கத்தினாலே ஆம் என்று உணர்ந்தால் இவ்வடிமைத் திறமுடையார் எவ்வுடம்பில் நின்று எவ்வினைகளைச் செய்தாலும் வினையாலாகிய பந்தம் அவர்களுக்கு இல்லை. பிராரத்த வினையும், இறைவன் திருமுன் உடல் அனுபவமாகவே கழியும். எதிர் வினையாகிய ஆகாமியத்திற்கு அது வித்தாகமாட்டாது.

அடைக்கலமெனச் சார்ந்தவரை அவர்க்கு வரும் இடர்களை நீக்கிக் காத்தல் தலைமைக்குணமுடையவர் கடன் ஆதலால், முதல்வன் தன்னையடைந்தவர்களைச் சிறப்பாகப் பாதுகாப்பானாகியும், அதுபற்றி ஒருபாற் சார்வு இல்லாதவனேயாவன். தன்னைச் சார்ந்து தன்

அடித்தொழில் செய்வாரைத் தன்போல, வரும்வினைத் தொடர்பிலராக்கி. பிறர்க்கு அவரவர் வினையின் விளைப்பன். நுணுகிவந்து பொருந்தும் பிராரத்த வினையும் உயிர்ச்சார்பின்றி ஒழியும்.

பெருங்காயம் வைத்தெடுத்த பாத்திரத்திற் காயவாசனை மெலிதாய்த் தோன்றுதல்போல. சிவஞானியிடம் வாசனையால். தன்னுணர்வு தோன்றிப் பிராரந்ததமும் அதற்கு வாயிலாகிய மாயாகாரியங்களும் வந்து மூளுமானாலும், (பிறர்க்கு அப்பிராரத்தத்தோடு கூடிவருவதாய்) ஆகாமியம் தனக்கு வாயிலாகிய மாயாகாரியங்களோடு கெட்டொழியும்; அது மேற்பிறவிக்கு வித்தாகாது. ஞானியாகிய அவன் சிவமாய சத்தேயாய் நிற்றலால் தன்னைப் பிறழவிடாத அச்சாகியசத்தையே அறிந்து நிற்பன்.

மிகுந்த தீயினால் வேவாத அனற்கட்டுடைய நல்லமந்திர வலியுடையோரைப் போலவும், செவ்விதாகச் செலுத்துதல் அறிந்து குதிரைமேலேறி அதன் வேகத்தாற் கீழே விழாது அதனைச் செலுத்துவோர்போலவும். ஐம்புலனில் அகப்படாமைக்குரிய சூட்சியறிந்து முதல்வன் திருவடியை உணரவல்லார். பிரார்த்தத்தால், ஐவகைவிடயங்களிற் சென்றாலும், தமது அருட்டிறமையினீங்கிக் கட்டுபடமாட்டார்.

தான் சதசத்தென உண்மையுணர்ந்தவன் சத்தாகிய முதல்வனது அருள்வழியே நின்று எவற்றையும் பார்ப்பின் பாசமாகிய அசத்து அவனுக்கு இன்பஞ்செய்யாது. ஆகவே சீற்றமிகுந்து எரிகின்ற தீமுன் இருள்போலச் சத்தாகிய திருவருள்முன், அசத்து தனது வலி அடங்கிவிடும். ஆதலின் சத்தை அணைந்தவர் அவ்விடத்தே அசத்தைச்சாரமாட்டார்.

பதினோராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்
காணஉள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே.

இச்சூத்திரம் பரமசிவனால் விலையுஞ் சிவானந்தானுபவ முணர்த்துகிறது.

உரை ; காட்டக் காணும் இயல்புடைய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காட்டித் தானும் காண்கின்ற உயிர்போல, உயிர் பொருள்களை அறியும்படி முதல்வன் இயைந்துநின்று அறிவித்து அறிந்துவருவதால் அவ்வுபகாரத்தை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பாலே முதல்வன் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபவத்தை உயிர் எய்தும்.

முதல் அதிகரணம்

முதல்வன் அறிவுஉயிரோடுவிரவி நின்று உயிரறிவொடு கூடச்சென்று பொருளினுங் கலந்தாலன்றி ஒன்றையும் உயிர் அறியாதாகலான் முதல்வனும் உயிர்களால் உணரப்படும் பொருள்களை உடன்நின்று அறிவன்.

ஆன்மாவானது பொருள்களை அறியும்கால், ஐம்பொறிபோல அதுவதுவாய்ச்செறிந்து அறியும்தன்மைத்தாதலான் ஐம்புலன்களையும் ஒருங்கே உணரமாட்டாது. அவ்வைந்தியங்ளையும் ஒவ்வொன்றாக அறிந்தனுபவிக்கும். ஆனால் என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய சிவம், எல்லாம் உயிர்களுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் பொதுவகையான் ஒருங்கே உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் நின்று சிறப்பு வகையாக அறியும்.

உயிரானது ஒன்றாகிய முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனது இரண்டு திருவடிகளையும் அறியவே அம்முதல்வன் பரபோகமாய் விளைகின்ற பொலிவுடையனாதலாலும் உயிரறிவின்கண்ணே ஒற்றுமைப்பட்டு பொருந்தினவனாதலாலும் கருதுவார். கருதுகின்ற தன்னை அவரறிவோடு கூடிநின்று அறிவான்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன் உயிரோடு பிரிப்பின்றிநின்று செய்வோர் செய்வனவற்றை அறிந்து செய்திக்குத்தக்க பயனைப் பெறுவித்தலால், அவனைப் பத்தியினால் மறவாதேத்த அவனது திருவடியை உயிர் அணையும்.

கதிரவன் எல்லோர்க்கும் ஒப்ப விளங்கினாலும், காட்சியில்லார்க்கு இரவிலுள்ள இருட்டுப்போல்வதாம். அது போல, பாசமுடையவர்களுக்கு இறைவன் இருளிடத்தனாவான். (மலரும் பருவத்துத்) தாமரையைக் கதிரவன் அலர்த்துவதுபோல, பேரன்பால் தன்னை உணர்வார்க்கு நேரான தனதுதிருவருட்பார்வையால் இறைவன் பாசத்தை நீக்குவன். ஆதலால் சிவன்முத்தரும் பிறரும் ஒரு தன்மையைரல்லர்.

இரவில் நிலைபெறும் இருளைப் பிறையானது நாள்தோறுஞ் சிறிது சிறிதாக ஒட்டுகின்றதுபோல, உயிர்பாற்பேரன்புடைய முதல்வன், உயிர்களின் பாசத்தைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கி காந்தம் இரும்பைத் தன்பால் வலிந்து இழுத்துத் தன்வசமாக்கிக் கொள்ளுதல்போல, உயிரின் மலம் நீங்க நீங்கத் தனது அருட்சத்தியைப் பதிவித்து உயிரைத் தன்கண் வலித்துக்கொண்டு தன்வசமாக்கிவருஞ்செய்கையில் முதல்வன் சலிப்பில்லாதவன். அவன் அதைத்தன் சந்நிதி மாத்திரையிற் செய்தலின் விகாரப்படுவானல்லன்.

உயிர்கள் ஒருபொருளாகிய இறைவனிற் கலக்குங்காலை, கெட்டொழியுமாயின், அவை இறைவனை ஒன்றமாட்டா. கெடுதலில்லாதிருப்பின், உயிரும் இறைவனும் இருவேறு பொருளாய் நிற்றலாமேயன்றி ஒன்றுவதில்லை. மலம் கெடப்பெற்று, நீரிற் கரைந்த உப்புப்போல உயிர் இறைவனிற் கலந்து அவனுக்கு அடிமையாம். பின் கவர்ச்சியாகிய மீளுதல் இல்லை.

கதிரவனொளி, தன்முன் உள்ள மேகபடலத்துட் புகுந்து மறைந்து, அம்மேகபடலஞ் சிறிதுசிறிது நீங்கியவழி ஒருபுடையாய்த் தோன்றி நிலவி. பின் மேகபடலம் முழுவதும் நீங்கியபோது எங்கும் பரவிய தன்மைபோல, உயிரும் தனது அறிவு மலத்திலே மறையப் பெற்றுக் கேவல நிலையிற் கிடந்து பின் கருவிகளோடு கூடியகாலை ஒருபுடை அறிவு விளங்கப்பெற்று உலகப் பொருள்களை நுகர்ந்து, பின முதலவனருளால் மலத்தைப் பற்றறக்களைந்து வியாபக அறிவுடன் அவனது திருவடியை அணையும்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மால்அற நேய(ம்) மலிந்தவர் வேட(மு(ம்)
ஆலயந் தானும் அரன் எனத் தொழுமே.

இச்சூத்திரம் சிவன் முத்தர்க்குப் புறத்தே அறிவு இச்சை செயல்கள் செல்லுங்கால். அவை எவற்றைப் பற்றுமென்பதை விளக்கும்.

உரை ; சிவன் முத்தன் செந்தாமரை மலர் போல விரிந்து விளங்கிய முதல்வனது வலிய திருவடிகளை அணையவொட்டாது மறத்தலைச் செய்விக்கும் மும்மல அழுக்கை ஞான நீராற் கழுவி மறவா அன்பு செய்யும் அறிஞரோடு கலந்து மலமயக்கம் நீங்கா, அன்புமிக்க அவரது திருவடத்தையும் சிவன் கோயிலையும் முதல்வனெனவே கண்டு வழிபடுவன்.

முதல் அதிகரணம்

வாசனை பற்றிவரும் மும்மலங்களும் மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்தி மாயாவுணர்வை மேற்படுத்தும் ஆதலால் மெய்யுணர்ச்சிக்குத் தடையாகவரும் அவற்றை நீக்குக.

நல்வினை தீவினைகளுக்குப் பயனாயும் காரணமாயும் பொருந்துகின்ற கன்ம மலமும் நிலமுதல் அசுத்தமாயை முடிவாகக் காணப்படுகின்ற மாய மலமும், தற்போதத்திற் கேதுவாய்நிற்கும் ஆணவமும் ஆகிய இம்மூன்றும் மலங்களும் மெய்யுணர்வுடைய சிவஞானிக்குத் தடையாமாதலின் அவைகளைக் களைதல்வேண்டும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

அணைந்தோராகிய சிவன்முத்தரோடிணங்குக. ஏனையோர் உலகப் பொருளுணர்ச்சியாய திரிபுணர்ச்சிக்குக் காரணர் ஆவர்.

தமது மெய்யியல்பை மறக்கச்செய்து, மலங்களாய பிறவியில் வீழ்த்தும் அன்பிலாரொடு பழகிய பழக்கம் அறுமாறு, அன்பர் கூட்டத்திற் பெருவிருப்புடையராய். அதன் சார்பாக விளங்குஞ் சிவஞானத்தால் முதல்வனை உணரும் மெய்த்தவத்தினரைப் பிராரத்தவினைகள் பொருந்தமாட்டா.

மூன்றாம் அதிகரணம்

முதல்வன் சிவனன்பர் திருவேடத்திலும் திருக்கோயிலிலும் மாத்திரமே, (தயிரின் நெய்போல) விளங்கிநின்று ஏனைய இடங்களிற் பாலில் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்றலால் அவைகளைப் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக.

பரம்பொருள் தன்னை உலகினர் அறிதற்பொருட்டுத் தனது திருவேடத்தை அடியார்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் தன்னைச் சிவோகம் பாவனையால் உணரவே. தன் வியாபகத்துள் அவர்களை இருத்தி வைப்பதால், தன்னை அகண்டமாக உணரும் பேரின்பரிடத்தே தயிரில் நெய்போல விளங்குவான்; பாசமுடையாரிடத்தே முதல்வன் விளங்காது நிற்பன்.

விறகினிடத்தே கடைந்த காலைத் தோன்றியும் அல்லாக்கால் தோன்றாமலும் தன்மையால் விறகிற்கு வேறாயுள்ள நெருப்புப்போல காணப்பட்ட திருவடிவத்தின்கட் கலந்து அதுவாகியும், அதுவல்லாமல் வேறாயும் நிற்கு முதல்வன் ஞானிகள் அல்லாத பிறர்க்கு அவரால் அறியப்பட்டதொரு மந்திர உறைப்பால் விளங்கித் தோன்றுவன். (அஃதில் வழி விளங்கான்.) அவ்வடிவையே அவனாகக் காணும் மெய்த் தவ முடையார்க்கு (மந்திர முதலியவற்றின் உதவியில்லாமலே) அவ்வண்ணம் அவன் விளங்கித் தோன்றுவான், என அறிக.

நான்காம் அதிகரணம்

உடம்புள் நரம்பு, நாடி முதலிய கருவிகளில் அது அதுவாய் நிற்கும் உயிர் அவையாகாமல், அவற்றின் வேறாய் நிற்றல்போல, முதல்வனும் கலப்பால் எப்பொருளாகியும், பொருட்டன்மையால் அவை

அல்லனாகியும் நிற்றலால், அவ்வாறு முதல்வன் நிற்கும் இடங்களாகிய திருவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் வழிபடுக.

முதல்வன் நிற்கு நிலையறியப் பெற்றவர்கட்கு அது இது என்ற வேறுபாட்டு நிலையும் அது என்ற வேறுபாடில்லா நிலையும் அதுவாகிய இது என்ற குண குணிநிலையும் உடையன் அல்லாமல், அறிவொளிபோல்,அம்மூன்றற்கும் பொதுவாய் அத்துவித நிலையில் நிற்கின்றான் ஆதலால் எல்லாப் பொருளும் அவன் வடிவமேயாயினும் அவற்றுள்ளும் அன்புமிகுதியாய் விளையுமிடத்தே ஞானிகள் வழிபடுதல் வேண்டும்.

பிராரத்த வினை தாக்குமளவும், நிலையிலாப் பொருளுணர்ச்சி உளதாமதலால், பிராரத்த வாசனை நீங்கினால் அன்றி மெய்யுணர்வு மேற்படாது. அவ்வாசனை கழிதற்பொருட்டு மெய்யுணர்வுடையாரை நாடி வழிபடவே மெய்யுணர்வு மேம்படும். ஆகையால், அவரை அன்பால் வழிபடுக என்றவாறு,

தன்னுண்மையை அறியமாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பலவாற்றானும் அதனைத் தெரிவித்து ,அவ்வுயிரைத்தான் ஆகும் வண்ணஞ் செய்தருளியவனை அவ்வுபகாரதைத்தின் பின்னர் மறத்தல் (பரிகாரமில்லாத) குற்றமாவதோடு, முதல்வன் அப்படி உயிரைத் தானாகவே செய்தாலும், முதல்வன் உதவியை இன்றியமையாத அடிமையாகிய உயிர் அவனுக்கு எக்காலத்தும் அடிமையேயாதலால், அப்பெரியோனை வழிபடுதலே உயிர்க்கு விலமை அளிப்பதாகும்.

ஒருமலம் இருமலம் உடையார்க்கு, முறையே அறிவின்கண் நின்று நேரே திருவருட் பார்வையால் நோக்குவதாலும், நேரே தேவவடிவோடு வந்து பார்த்தலாலும் சொல்லுதலாலும், பிறவிக்கேதுவாய பசுத்துவம் நீங்கும்; சிவத்துவம் உண்டாம். மூன்று மலமுடையார்க்கு இவ்வுலகில் அனுபவமுடைய தேசிகரால், அவை நிகழும். இந்நூல் மும்மலமுடைய சகலர்க்கே பக்குவமுறுமிக்காலத்து உரியதாகும்.

உ

குருபாதம்

சந்தானகுரவர் தோத்திரம்

- - - - - -

அகச்சந்தான குரவர்

அருட்குழக னெறிற்கயிலை முழுக்காவல் நந்திபிரான்
அடிகள் போற்றி
தெருட்சிபெறு மனக்கமல சனற்குமர முனிவன்இரு
திருத்தாள் போற்றி
இருட்மலத் தகல்சத்ய ஞானதரி சனிசரண
இணைகள் போற்றி
மருட்சியறு பரஞ்சோதி யருஞ்சீல குருபரன்கால்
மலர்கள் போற்றி.

புறச்சந்தான குரவர்

ஈராண்டிற் சிவஞானம் பெற்றுயர்ந்த மெய்கண்டார்
இணைத்தாள் போற்றி
நாராண்ட பல்லடியார்க் கருள்புரிந்த அருணந்தி
நற்றாள் போற்றி
நீராண்ட கடந்தைநகர் மறைஞான சம்பந்தர்
நிழற்றாள் போற்றி
சீராண்ட தில்லைநகர் உமாபதியார் செம்பதுமத்
திருத்தாள் போற்றி.

உ

குருபாதம்

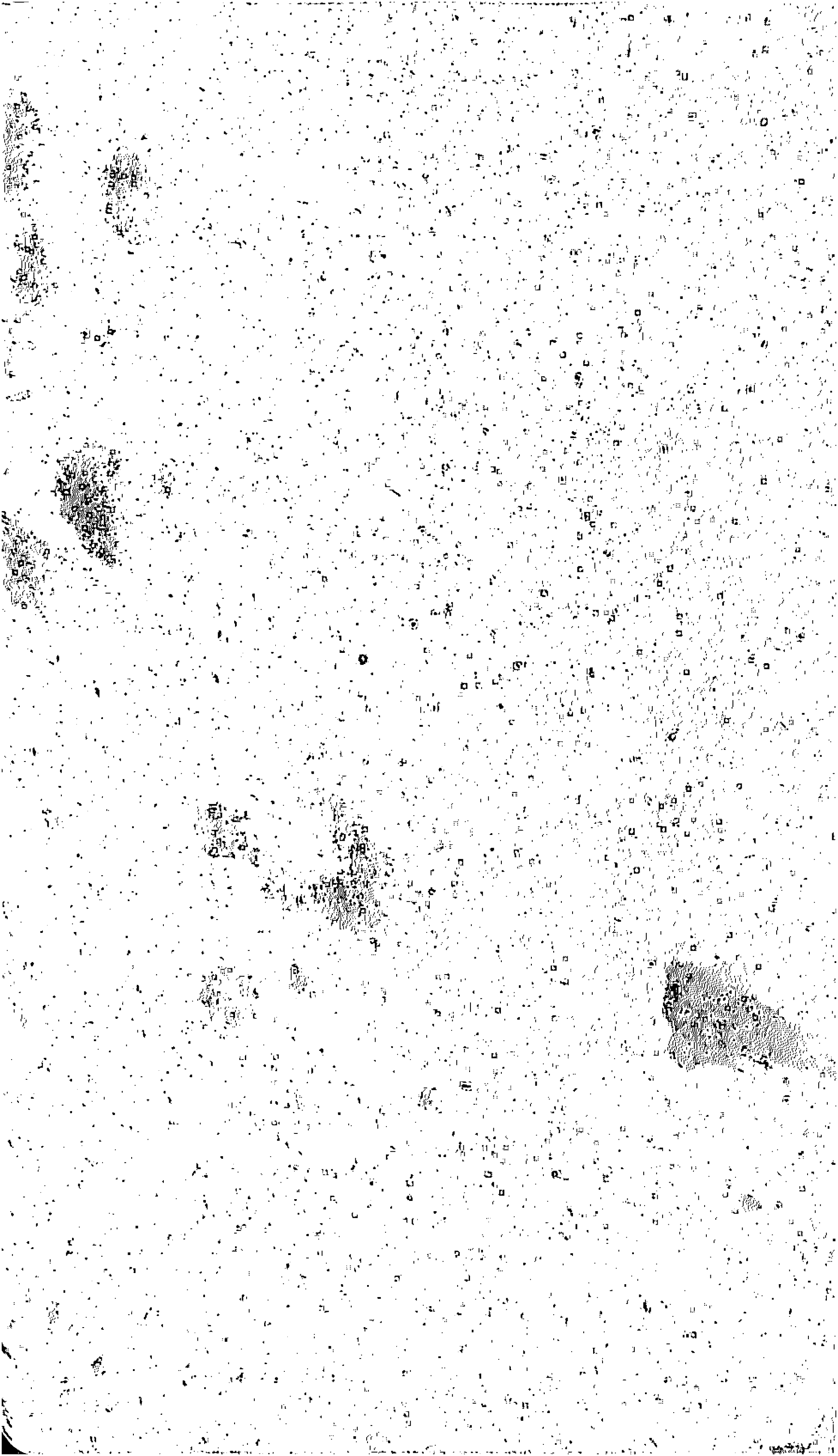
ஞானசம்பந்தம்

சந்தாதாரர்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு!

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனத்திலிருந்து திங்கள்தோறும் மலர்ந்து செந்தமிழ்மணமும் சிவமணமும் பரப்பி, சிவஞானத்தேன் வழங்கிக் கற்போர் கருத்தை வளர்த்துவருவது "ஞான சம்பந்தம்" 68 ஆண்டுகள் நிறைவுபெற்றது. 69 ஆவது மலர் ஆண்டுக் கட்டணத்தை உடன் செலுத்தக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தாதாரர்கள் தொடர்ந்து ஆண்டுக் கட்டணம் செலுத்தியும், புதிய சந்தாதாரர்களாகச் சேர விரும்புவோர் கீழ்க்காணும் முவரிக்கு ஆண்டுக்கட்டணம் அனுப்பியும் சந்தாதாரர்கள் சந்தாவை உரிய காலத்தில் செலுத்தியும் உதவிபுரிந்து உயர்வு பெறுவார்களாக.

ஆண்டுச் சந்தா	உள்நாடு	-	ரூ. 50.00
ஆண்டுச்சந்தா	சிலோன் உள்பட வெளிநாடு	-	ரூ. 275.00
ஆயுள் சந்தா	உள்நாடு	-	ரூ. 500.00
ஆயுள் சந்தா	சிலோன் உள்பட வெளிநாடு	-	ரூ. 2750.00
தனிப் பிரதி விலை		-	ரூ. 5.00

செயலாளர்
ஞானசம்பந்தம் செயலகம்
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை 609 001
நாகை மாவட்டம்

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான சித்திநெறி
காட்டும் வெண்ணை
பயில் வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பானுவாகிக்
குயிலாரும் பொழில் தருமை வாழ்ஞான சம்பந்தக்
குரவன் மேலாஞ்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு நீடூழி
தழைக மாதோ.

சந்தான பரம்பரை வாழ்த்து

தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி அவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசினிகள் அடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணை
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறா
விரவுபுகழ் அருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருள் மறைஞான சம்பந்தர் இவர்இச்
சந்தானத் தெமையாளும் தன்மை யோரே.

பாரதி டிஜிட்டல் பிரிண்டர்ஸ், கணபதி நகர், மயிலாடுதுறை